ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 10 ЖОВТЕНЬ 1988

No. 10 OCTOBER 1988

ПРОМІНЬ

Рік XXVIII ЖОВТЕНЬ 1988 Ч. 10

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $15.00

Одна число 1.50

PROMIN

No. 10 OCTOBER 1988 VOL. XXVIII

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $15.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ

Величаве завершення святкувань 1000-ліття 1

Привіт голови 4

К. Т-чко — Нова звістка — відновлює вічне завдання 5

С. Степанюк — Відкриття виставки з нагоди тисячоліття 7

Канада — Працюючи з вами 9

У. Пелех — З преси Радянської України 10

П. Ігнаш — Самостійницькими дорогами до перемоги 11

С. Стечишин — Про старечі роки 13

Гейл Бойл — О. коли б я мав доню 14

Celebrating our Millennium with the Toronto and area Council of Women 15

D. Nadezndin — Black Poplar 16

O. Trach — A Ukrainian Song's memories 17

60-th Jubilee of the Daughters of Ukraine 18

Канада — Багатокультурний акт 19

Скарб на полі 20

Присутня — Виставка молодої акварелістки Людмили Шанти 21

Нашим дітям 22

Громадська і родинна хроніка 23

Квіти незабутнім 30

Уляна Криворучко — Для наших господинь 32

Канади — Щадничі бонди Канади 33

НА ОБКЛАДИНЦІ: — Св. Володимир і Св. Кн. Ольга в королівських шатах Онтарійської Філії Музею на тисячоліття Хрещення України. (Допис на стор. 13-тій).

Second Class Mail Registration Number 1925

International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ВЕЛИЧАВЕ ЗАВЕРШЕННЯ СВЯТКУВАНЬ 1000-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ В ТОРОНТО-ГАМІЛЬТОН

З котрої б сторони ми не підходили до опису урочистих святкувань нашої Церкви-Тисячоліття Хрещення України в Торонто-Гамільтоні, ми не вспромозі переказати всієї краси і величі та того піднесення, що його переживали учасники упродовж трьох днів п'ятницю 12, субота 13 і неділя 14 серпня 1988.

Дійсна програма свята почалась в п'ятницю 12 серпня Божественною Літургією в Катедрі Св. Володимира в Торонті, яку очолив Блаженніший Митрополит Василій в сослуженні багатьох священиків. Врочисту відправу збагачували два ювілейні хори: Хор Західної Єпархії під управою Лесі Чумер з Едмонтону і Місійний Ювілейний Хор з Монтреалу — Оттави під проводом Івана Козачка.

Хоч надворі стояла надмірна спека, а в церкві духота, бо літо цього року в Канаді дуже гаряче, то в Церкві повно народу, і кожної хвилини прибувало все більше гостей. Одні йшли до Церкви, інші виходили кому тяжко видержати горяч. Зустрічались тут і вітались з собою довголітні друзі-самостійники прибувши з різних частин Канади на свято своєї Церкви. По спільнім обіді при Церкві дехто подався до Інституту Св. Володимира, особливо членство Союзу Українок Канади, там же й Музейна Філія Східньої Екзекутиви Союзу Українок.

Тому, що все духовенство пішло на свої наради та свою конференцію, частина учасників, члени і провід складових організацій — Союзу Українців Самостійників влаштували свою конференцію, на якій було виголошено три доповіді. Першим промовляв один з провідних членів СУС — Володимир Марко, пані Галина Сенишин і від СУМК представник. Всі теми були спрямовані до питань святкувань і пов'язані з церквою та організаціями в світлі минулих і майбутніх днів.

Після нарад, молодь зробила всім приємну несподіванку — відограла драматичну штуку п.з. "Азор" з життя Ісуса Христа.

Та цей перший день був лише прелюдією до наступних двох днів вщерть заповнених відправами, концертовими виступами, проповідями, глибокими промовами місцевих і прибулих гостей. Головним центром святкувань був Гамільтон через вигідну і найбільшу Копс Колізеюм залю та вигідним Центром Конвенції Гамільтону. Тут же й готель Шеритон, де зупинилось все з приміщеннями. Деякі гості розташувались по приватних домах громадян та інших готелях.

Незабутній день субота 13 серпня. Все з Гамільтону спішить до автобусів, які відвозять на славну оселю "Київ", про яку так багато йде доброї слави та яку здвигнули своїми силами громадяни Катедри Св. Володимира в Торонто.

Тут день призначений для молоді. Служба Божа. Відправи під відкритим небом на прекрасно влаштованім підвищенні для престолу. Архиєрейську Св. Літургію очолив Пресв. Владика Іван, довкола нього багато священиків заповнюють підвищення. Співає тут збірний молодіжний хор під управою Віктора Коваленка. Хор має окреме приміщення високо при будинку під дашком, який не охороняє від сонця. Після Св. Літургії вдячний Молебень і освячення води — очолив Блаженніший Митрополить Василій, який виголосив глибоке слово про значення ювілейного святкування.

Від самого ранку в повітрі стояла велика спека. Сонце, хоч обливало все своїм золотим промінням, вірні терпеливо горнулись ближче відправи. Частина вірних приміщувалась під дахом, спеціяльно спорудженим ближче престолу, інші тулились в холодку дерев та будинку, або прямо на сонці.

По спільнім обіді відбулась панельна дискусія молоді. Модератором якої був о. Богдан Демчук, дискутанти: Арон Ґошко, о. Василь Макаренко, прот. Ігор Куташ. Програма молоді закінчилась о годині 4:00 по-обіді і на закінчення з виявом великої радости молодь випустила в повітря 1000 барвистих бальонів. Оселя Київ ще не бачила такого великого числа народу і таких врочистих відправ, молитов, співу і такої радісної молоді, до якої прилучилось велике число старшого громадянства.

День суботи закінчився величавим бенкетом у Гамільтоні в Гамільтонськім Конвенційнім Центрі. Найбільша заля бенкетова не вистар-

чила місць і треба було робити додатки. Головний стіл був заповненний видатними людьми духовного сану і світського стану. Виголошувались промови, складались привіти і побажання.

Третій день святкувань. У найбільшій модерній театральній залі Копс Колізеюм, в якій є приміщення на 18000 осіб, більше як одну третю (б і л я 6000) заповнено вірними. Наче білим цвітом зацвіли довгі знизу вгору ряди крісел — літо і світла одежа — свято радости.

Особливе враження робив престіл приміщений в долішній полудневій частині залі, що сяяв у відблисках золота, риз, хоругов, хрестів та інших декорацій. Біля престолу 75 священослужителів, епископи. 100 вівтарних юнаків. Божественну Літургію очолює Блаженніший Митрополит Василій. М'яко пливуть врочисті й голосні молитовні звуки від престолу, повні гармонії і краси нагадують щось далеке, недосяжне... Збірний ювілейний хор за вівтарем під управою Нестора Олійника заповнив місця. Хористи убрані в біле, яких вібрація голосів сягала вершка залі Колізею.

Хто міг би не відчути того божественного піднесення, єднання з Богом і нашим Народом, який впродовж тисячі років плекав, творив цю красу і доніс її до нас, до наших днів. А це пригадує мені вислів одної з учасниць в Гамільтоні: "... Так багато позитивів з самої події, з Богослуження прекрасного, що порівняно до інших, які доводилося бачити в Америці серед людей, їхніх уявлень про релігійність і потребу присутности в церкві, наша Церква таки високо стоїть під цим оглядом. Не зійшла з п'єдесталу того, що на нього її поставили наші предки, створивши чудові обряди і звичаї...".

Високе мистецтво хорових виступів це велика частина ювілейної програми і співу під час Богослужень. Концертові хорові виступи чарували публику впродовж святкових днів. Потрудились вони прибути до Торонто — Гамільтону з різних частин Канади, почавши з Ванкуверу, Суррей, Б.К., Едмонтону-Збірний Ювілейний Хор Західної Епархії, Саскатуну, Канори, Мус Джьо, Саск., Вінніпеґу, Сван Риверу, Ман., а так Східня Канада — Збірний Ювілейний Хор Торонто-Гамільтон, Монтреал, Оттава, Виндзор, Лондон, Су Сейнт Мері — всіх разом 16 українських хорів із своїми дириґентами.

Після врочистих відправ Церкви відбувся спільний обід в залі Гамільтонського Центру

На оселі "Київ". Збірний хор молоді під дириґентурою Віктора Коваленка.

Святкування: На оселі Київ. Зустріч Владики, духовенство, багато молоді.

Конвенцій. Обід був багатий своєю програмою, на якому виголошувались релігійні, громадські та привітальні промови духовних і цивільних осіб, представників уряду й організацій. Кожний привіт, кожна промова були глибокі своїм змістом, яких трудно було б переповісти. Всі вони будуть видані в окремій книжці яку можна буде набути як одну з найбільших пам'яток святкування. А все таки зокрема варто підкреслити, що в кожній доповіді було підкреслене питання а подекуди благання зберігти рідну мову, яка є основою нашої Церкви та її майбутности.

Вечером всі учасники разом з духовенством і гостям насолоджувались величавим концертом, в якому виступали хорові ансамблі, оркестра, та сценічні картини під управою окремого комітету, керівником якого була Орися Сушко.

(нк)

НАБЛИЖАЄМОСЬ ДО П'ЯТОГО КОНҐРЕСУ СКВУ

Заплянований П'ятий Конґрес СКВУ відбудеться в днях від 23—27 листопада 1988 р.

Конґрес відбуватиметься в Торонті в приміщеннях Гарбор Кест Вестон Готелі під адресою 1 Harbour Square. Проголошена рамова програма показує, що Конґрес буде заповнений поважними справами та кличем його буде "З хрестом і тризубом крізь тисячоліття. Глибоку думку висловив під час пленарної сесії секретаріяту в травні Митрополит Максим Германюк що — "Немає української культури без української мови, немає української церкви без української культури та немає українського народу без українських церков" — повинні стати нам дороговказом в нашій праці і в нашому щоденному житті".

Мит. Максим Германюк.

ПРИВІТ ГОЛОВИ

СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ НА СВЯТКУВАННІ 1000-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

Блаженніший Митрополите Василій, дорогі Владики, шановні гості наших святкувань, брати і сестри!

В цей Ювілейний Рік змобілізували ми все, чим обдарував нас Господь — нашу енергію, наші емоції, наше уміння, — щоб відзначуванням 1000-ліття хрещення України засвідчити світові, що Українська Православна Церква, а не Московська Патріярхія, є правним і моральним спадкоємцем надбань охрещеної Київської Руси, та щоб усвідомлені і збагачені здобутками нашого минулого, виробити ясні напрямні на новий етап в житті нашої Церкви і нашого народу.

Союз Українців Самостійників, як громадське відділення православних українців Канади, стояв і стоїть на становищі, що тільки Українська Православна Церква, очолена українським проводом, проводом покликаним волею її вірних та освяченим Божою ласкою, збереже в наших серцях українську духовість.

Наша Православна Церква була з нами і в часи радости і не покидала нас в часи негод. Вона матір нам — якій прирікаємо любов нашу і вірність.

Благаємо Тебе, Пресвята Богородище, покрий нас омофором Твоєї ласки — а Вас, наш Митрополите, Владики та Душпастирі просимо — благословіть нас — людей Ваших — на завтрішній день нового тисячоліття — на день повний вирозуміння, любови та самопошани один до одного.

Гамільтон, Онтаріо,
13 серпня 1988 р. Б.

Ярослав Скрипник,
голова СУС

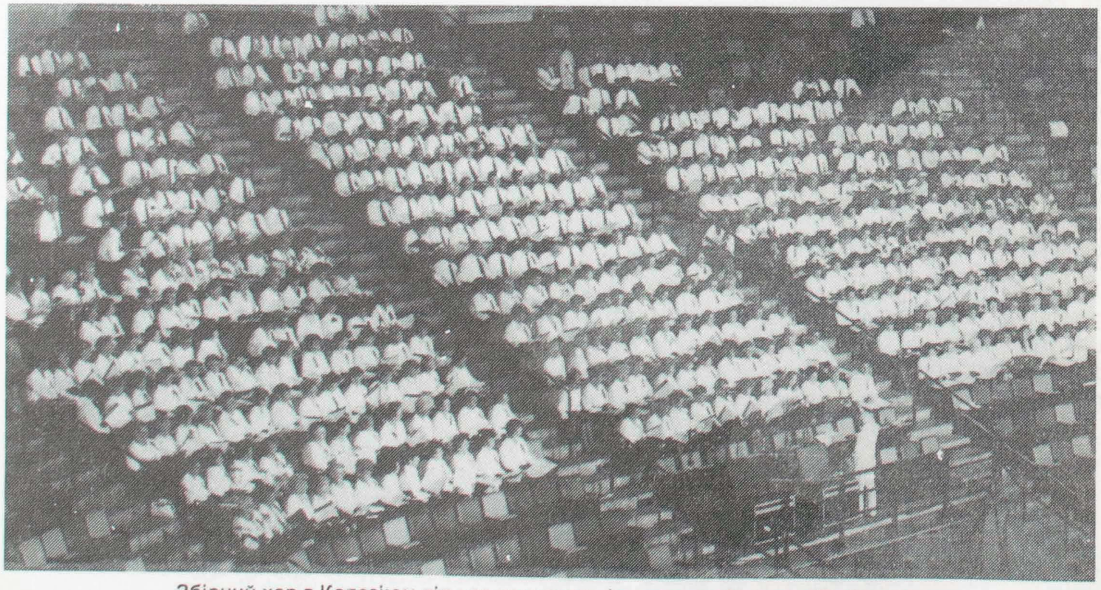

Збірний хор в Колезіюм під час концерту під управою Нестора Олійника.

НОВА ЗВІСТКА — ВІДНОВЛЮЄ ВІЧНЕ ЗАВДАННЯ

У днях, 24 і 25-го червня, цього 1988 року в Торонто відбулася — Канадська Багатомовна Конференція Преси (скорочено КБКП) — під назвою "Етнопреса — 88 КБКП". Повна назва — Національна Координаційна Організація Канадської багатомовної та багатокультурної преси, яка репрезентує Провінційні Етнічні Пресові Організації в Квебек, Онтаріо, Манітобі, Альберті, Британської Колюмбії та в Районі Оттави .— До об'єднання входить 130 газет та журналів, які видаються на понад 40 мовах, та читаються 3.000.000 читачами. Група населення, яку репрезентує конференція становить 9.000.000 осіб або 38% (відсотків) населення Канади і, є групою, яка зростає найшвидше. До неї входять всі етнічні групи крім англійців і французів, а саме: італійці, німці, українці, китайці та євреї. До речі, цього року етнічна преса святкує своє 200-річчя, оскільки ще 1788 році Антон Гайнріх видав першу німецьку газету Канади "DIE WELT" у Галіфаксі.

Серед найголовніших завдань конференції було: — Сприяти Збереженню Етнічних Культур в канадському суспільстві, покращувати взаєморозуміння між окремими групами, підтримувати мови меншости, та допомагати емігрантам стати частиною суспільства —.

Цьогорічна конференція була відкрита головою КБКП Андрієм Григоровичем. Серед гостей була Барбара МкДогал, міністер праці та відповідальна за статус жінки. Вітаючи делеґатів, вона підкреслила, що Канада була збудована за допомогою емігрантів і, що майбутнє Канади також залежить від успішної еміграційної політики. Також, вона відмітила, що етнічна преса дає немалу допомогу уряду в інтеґрації новоприбулих в канадське суспільство. На цій конференції 25-го червня виступала Флора МакДональд, міністер зв'язків, яка заявила, що протягом наступних чотирьох років плянується видати понад 250 мільйонів урядових грошей на підтримку преси, радіо та телебачення. Також, уряд зобов'язується підтримувати багатокультурні програми Канади.

Підкреслюємо, що передмову до цього дописа взято з газети едмонтонських "Українських Вістей" число 29 за 13-го липня ц.р., що написала редакторка цієї газети Христина Шерман, яка брала участь в зазначеній конференції.

Треба радіти й дякувати організаторам цієї конференції, але Бог Його знає чи ця конференція допоможе окремим етнічним групам, зокрема українській чи може ні? Бо, у справі збереження української мови й культури серед українців у діяспорі було безліч різних закликів чи ухвал. На цю тему, так багато говорилось і говориться на різних з'їздах чи конґресах, а ще більше писалось і пишеться в нашій українській пресі: — взагалі писання й говорення було безліч — а які маємо наслідки, всім загально відомі. Серед незначної кількости української спільноти є позитивні наслідки, а серед значної української більшости, замісць руху вперед помічається рух назад. **Мертвий застій у цій важливій українській справі.** Насьогодні, багатьма організаціями та їх провідними особами просто іґнорується ця важлива українська справа: — **Мова зникає, зникає і цей народ** — це є відоме для всіх і вся.

Загально відомо, що наші перші піонери, не дивлячись на їх тяжкі життєві умовини на початках, будували церкви, різні культурно освітні інституції, цеб-то інститути, творили духовні колеґії і так далі. Вони дбали, як кажуть в народі про майбутність свого народу. Вони дбали, щоб мати своїх провідників, свою інтеліґенцію. Все це піонери творили, і наслідкам їх праці й позитивного думання в більшості ще користаються й теперішні українські покоління. Характерно, що піонери можна сказати з нічого творили великі духово національні справи. Хоча б узяти українську пресу, творили щоб зберігати українську мову, а також інформувати українських піонерів та їх дітей про загальні державні справи нової країни їх поселення — англійської мови вони не знали. Без перебільшення мусимо сказати, що українська преса в Канаді серед українців доконала чудес, особливо серед — **новоканадців.** А щож ми маємо тепер? Матеріяльні справи значно покращали, а окремі духові справи значно погіршали, особливо на кожному кроці відчувається повний занепад нашої української мови. Безсумніву, що державну мову англійську мусимо плекати і збе-

рігати, бо це мова нашої держави — державна мова. Але й свою національну мову мусимо плекати й зберігати, як найбільшу святість нашого народу.

Про збереження нашої мови — української мови. Це обширна тема, якої в цьому дописі не можливо належно насвітлити, для цього потрібно окремі статті й обширної статті, в якій широко насвітлити головні й актуальні справи збереження нашої мови. Потрібно заторкнути стан навчання нашої мови в українських школах, знання учителями цієї мови. Відношення нашої молоді до справ навчання цієї мови. Відношення інтеліґенції, зокрема українських професіоналістів до навчання й збереження цієї мови. Про відношення окремих провідних організацій та їх проводів до збереження рідної мови. А хіба це нормальний стан, що в окремих українських газетах значно більше вживається місця для писання англійською мовою, а ніж українською. В окремих організаціях вже дійшло до того, що виключно в українському гурті чи зборах вживається англіська мова замість української — це вже ігнорування рідної мови. Або в окремих родинах (коли батьки до пуття не знають англійської мови, а до своїх дітей говорять ломаною англійською мовою), а опісля перед людьми дивуються: — **Чого наші діти не говорять українською мовою?** —. А найгірше мабуть зло, в нашій церкві уже починає проникати англійська мова, замість української. Авторові цього дописа довелося в одній церкві слухати проповідь священика англійською мовою, тоді, як в церкві були старші особи й вони просто нудились, поглядали то на вікна то на двері, чекали закінчення...

А хіба це нормально, що наша молодь мабуть таки дуже, а дуже дбає про танці — **Їх таки багато!** —. А про мову чи українську книжку, нема часу... А без читання гарних книжок молодь ніколи не буде знати про славну минувшину нашого українського народу. В українській пресі дуже часто пригадується: — **Без знання минувшини не можна будувати майбутнє —.**

Часто на окремих зборах доводиться чути вислови: **Говоріть до молоді англійською мовою, бо вона по українські не розуміє! —.** Виходить з цього вислову, що молодь не розуміє й нехай не вчиться розуміти. Такі, чи подібні вислови це всправжне "ГАЛЬМО", до освоєння молоддю української мови. В таких чи подібних випадках, може бути одна порада, щоб ті хто не розуміються в справах навчання мови нашої молоді, хай не дають своїх порад у справах, яких вони не розуміють.

Можна багато говорити за наші Інститути, як там навчають молодь української мови. Також скажемо, що Інститут Українських Студій, що є в Едмонтоні, також не може триматись осторонь справ збереження української мови серед українців у діяспорі. Знаємо, що Інститут Св. Івана створили й утримували Самостійники (найстарша українська організація в Канаді), а в сучасну пору почали туди пхатись різні особи, які в минулому й теперішньому часі жодного відношення до цього Інституту не мали і не мають. Самостійники й дирекція Інституту на цю справу мусить звернути відповідну увагу.

Знання української мови не повинно обмежуватись умінням читати й писати цією мовою. Зовсім ні — треба і ще багато читати і читати і добре розуміти перечитане, щоб належно зуміти передавати головні думки своєму оточенню чи наступним поколінням. Без знання минуло свого народу, такий народ не зможе існувати, як культурний народ, як високо свідомий народ, щоб з ним числились і поважали другі народи.

Про негативи у збереженні нашої української мови і культури, можна безліч писати про негативи. В сучасну пору відчувається великий занепад української мови серед українців, особливо серед нашої прекрасної молоді, а тому обов'язком всіх українців активно взятись за збереження своєї рідної мови, використовуючі всі можливі способи, враховучи те, що на сьогодні матеріяльний стан українців є прекрасний, а тому не шкодуючи грошей і свого завзяття для збереження і розвитку — **своєї мови й культури особливо серед нашого цвітущого молодого покоління,** Щасти Боже всім нам у цій надзвичайно благородній справі, не відкладаймо жодної хвилини чи нагоди —.

К. Т-чко.

———————

В прилозі поштовий переказ на суму $15.00 на вплату за журнал "Промінь" і $3.00 готівкою на прес. фонд журналу. Бажаю Вам всього найкращого та багато дальших успіхів у Вашій праці.

З пошаною,

Анна Курилів, Содбури, Онт.

———————

В залученні висилаю $20.00 на передплату журналу "Промінь" Працівницям бажаю доброго здоров'я та витривалости в їхній нелегкій праці для добра Українського Народу.

о. Іван Дерев'яка, Бельгія

ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ З НАГОДИ ТИСЯЧОЛІТТЯ

ОНТАРІЙСЬКА ФІЛІЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виставку в Онтарійській Філії Музею С.У.К. на честь Тисячоліття Хрещення українського народу святим князем Володимиром Великим, під назвою "Святкування Тисячоліття 988 — 1988" відкрито в неділю 29-го травня 1988 р. при великій присутності людей, членів Музею прихильників та гостей в більшости українців. Головним гостем на відкритті був міністер громадянства при Онтарійському уряді дост. Джері Філіпс.

Церемонію відкриття переводила заслужена голова Музею пані Оля Гамара, яка привітала зібраних, попросила, мґр. Анну Троян, "голову Виставового Комітету "в Музеї перетяти стяжку і впустити присутніх до музейної ґалерії, де о. Богдан Сенцьо провів зворушливу і глибокозмістовну молитву — слово, пані Орися Сушко, голова Схід. Екз. С.У.К. склала привіт і признання Музеєві, а панна Віра Шевчук склала привіт від Дирекції Інституту св. Володимира. Анна Троян представила виставку міністрові і всім присутнім.

Виставка на святкування Тисячоліття Хрещення України є 8-ю виставкою в музейному приміщенні і складається з трьох частин. В першій частині є релігійно-церковні експонати, поміж якими старовинні ікони та 150-літні київські ризи пок. Митрополита Михаїла Хорош звертали на себе особливу увагу. В другій — частині історичний монтаж прозірок з виставки "Тисячоліття Віри" 988 — 1988, яку майстерно приготовила Централя Українського Музею Канади в Саскатуні та в третій частині табльо персонажів князя Володимира Великого і княгині Ольги в повних шатах з реґалією і зброєю. Щоб виконати цей величавий проєкт були затруднені професійні художні сили: для корон Б. Головацький, для шат А. Клиш і Н. Кулик хреста,

Зліва направо — міністер громадянства дост. Джері Філіпс, мґр. Анна Троян, голова виставового комітету Музею, Оля Гамара, голова Музею, Орися Сушко, голова Пров. Екзекутиви Союзу Українок.

Оля Гамара, голова Музею, дост. Д. Філіп. мін. громадянства, мґр. Анна Троян, Галя Ключко, куратор Музею.

меча, чоботи — А. Беднарській, для біжутерії — І. Котульський, а для літопису — В. Беднарский. Всіх мистців було представлено міністрові та присутнім, які щедро обдарували їх оплесками за чудові реконструкції наших володарів. Щира подяка всім жертводавцям за фонд для св. Володимира і Ольги, а особливо подяка Відділові С.У.К. ім. Софії Русової з Лонґ-Бренч за спонзорування шатів і манекіна княгині Ольги, щоб наші володарі були показані у всіх головних музеях Канади в подорожуючій виставці. Після представлення виставки, достойний Філіпс передав привіт від прим'єра Онтаріо дост. Давида Пітерсона, від дост. міністра Культури в його уряді пані Лілі Мунро, яка не змогла прибути на відкриття. Дост. міністер Філіпс висловив велике признання Українському Музеєві Канади за його працю в збереженні української спадщини в Канаді. Куратор нашого Музею, панна Галя Ключко подякувала панові міністрові і вручила пропам'ятну ювілейну писанку своєї праці, як дарунок від Музею.

Голова пані Оля Гамара, привітала прибувшого посла з Гай-Парку — Свенсі, до онтарійської леґіслятури пана Давида Фліта, якого дружина є українського походження й який з великим захопленням подивляв виставку і працю Музею. На закінчення програми голова Музею пані Оля Гамара склала сердечну подяку всім достойним гостям за привіти і всім за присутність, а особливо підкреслила вдячність мґр. Троян за надзвичайно великий вклад її праці в цю виставку, а також подяка всім членам виставового кометету в складі: Олі Гамарі, Галі Ключко, Стефі Олійник, Галі Слюзар, Наді Ключко, Люді Решетняк, Марусі Лисенко, Софії Степанюк, Славі Охітві і Наді Стронч. Пані Гамара зазначила що належиться велика подяка отцям: Боднарчуку, П. Бублику і Б. Сенцьові та інж. Г. Хорош — Ґреґорі за випозичення релігійно-церковних експонатів. Комітетові пань під

Зліва направо: Богдан Головацький — мистець-маляр, В. Беднарський — художник, Анастасія Клиш, шитя строїв, дост. мін. Д. Філіпс — мґр. А. Троян, дост. Давид Фліт — посол онтарійського парляменту, Оля Гамара вітає посла.

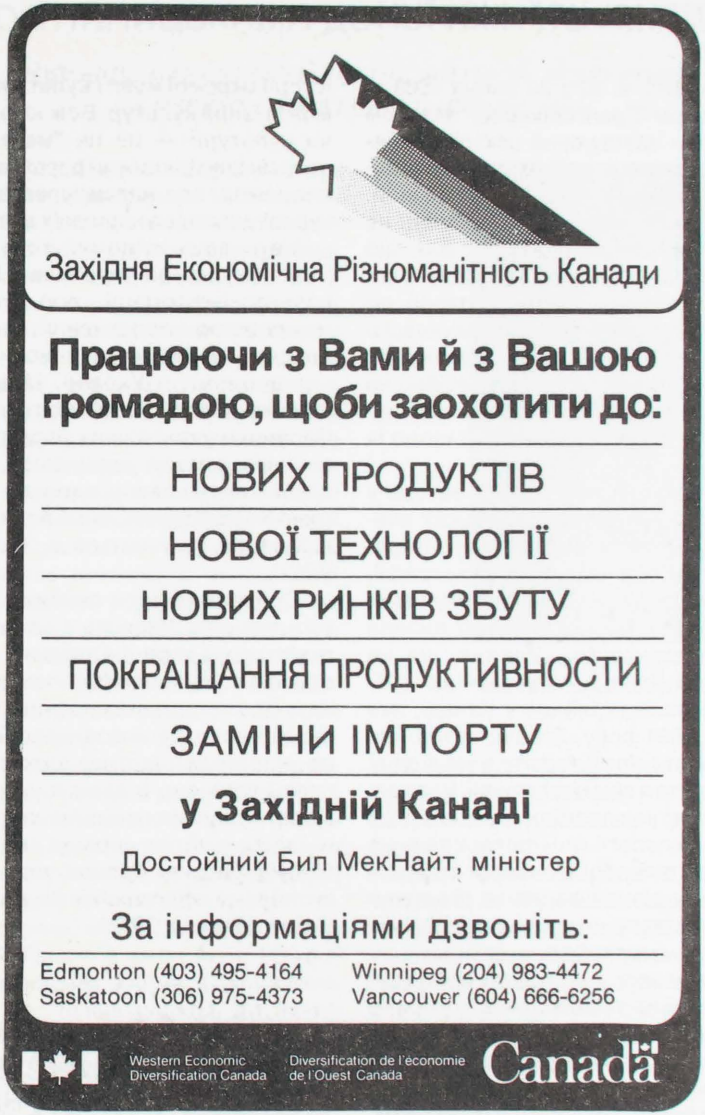

керуванням пані М. Татарчук і Н. Кулик за їх добровільну працю над княжими строями. Щира подяка С. Йонці за його тяжку і жертвенну працю відновлення ківота та інших церковних річей, паням Н. Козій і А. Пасерб за приготовлення чайного прийняття.

Належеться щира подяка панові В. Гамарі, д-р О. Троянові, М. Ключкові, за фотографування різних подій підчас улаштування виставки. Пані Н. Саґден подяка за бутенєри для музейних працівниці. Велике признання і подяка належеться всім музейним працівникам і співпрацівникам, які допомогли створити прекрасну ювілейну виставку щоб нею ми могли поділитись з нашими співгорожанами красою і величчю нашої релігійно-культурної та історичної спадщини, з нагоди великого Тисячолітнього Ювілею Хрещення нашого народу у Святу Українську Православну Віру.

З щирим привітом

Софія Степанюк
реф. дописів.

З ПРЕСИ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ

"ВІСТІ З УКРАЇНИ", ч. 30 з 30 липня 1988 р. Стаття під заголовком **"Грані співпраці"** автором якої П. Гриценко — завідуючий сектором діялектології та ономастики Інституту мовознавства імени О. О. Потебні а Наук УРСР, вчений, покликаючись на численні зустрічі в Канаді на весні цього року науковців, поетів та всіх, що зацікавлені культурним обміном, стверджує, що серед українців Канади зростає інтерес до суспільно-політичного, культурного і наукового життя в Україні й захоплює навіть кола людей, які ні походженням, ні мовою, ні професійно не пов'язані з Україною. Причиною цього зацікавлення є пляни СРСР щодо перебудов, і щодо їх розміру.

Особливі перспективи помітні для автора у співпраці україністів Канади і радянських вчених, зокрема в ділянках мовознавства, літературознавства, фольклористики та етнографії. Уважає, що у співпраці й координації наукових праць можна осягнути великі успіхи у ділянці українського народознавства. Уважає, що це дуже актуальне, бо Канада готується до 100-річчя перших поселень українців у Канаді, яке відзначатиметься 1991 року. Згадує автор, що цей ювілей повинен мати осяги в наукових працях, в літературі та в кіноматографії. Уважає, що в Канаді вже ведеться дослідження пам'яток української мови, філології минулого, праць на ці теми в Україні та в діяспорі. Контакти й спільні досліди, а при тому різночитання та різнотлумачення, які є при зіставленні праць канадських і радянських вчених, можуть багато дати.

В загальноукраїнському контексті особливе значення має вивчення публікацій документів про діяльність українських піонерів у Канаді, упорядкування їх, досліди над публікаціями канадських істориків та над експонатами українських музеїв Альберти, Вінніпеґу, Саскатуну.

Уважає автор, що велику вагу має збереження української мови, культури, свідомости українців в умовах багатокультурного середовища. Українці в Канаді зберегли церкви, мову, свою пісню, вишиванку, писанку, пієтизм до грудки землі з України, до портрета Тараса Шевченка, хоч вони мають пошану й до культури й свідомости інших народів, що з ними співжиють. Тому автор твердить що зміни у процесі історичному мовні, культурні становлять унікальну творчу лябораторію для досліджень. А це може розкрити по-новому багато проблем історії окремої мови і культури, взаємодії різних мов і різних культур. Бож історія будь-якої мови чи культури — це не "механічне поповнення новими знахідками чи реєстреація втрат якихось елементів, але насамперед збереження структурної цілісности при всіх можливих змінах".

Науковець свідомий того, що дослідження мови й культури українців у Канаді забезпечує повнота інформації про український етнос, можливістю поповнення досліджень такими даними, які вже втратилися чи перестали бути актуальними в Україні. Мова тут про дослідження говорів, щоб підготовити багатотомні Словники українських народних говорів і Лексичного атласу української мови. Таким Атласом запляновано охопити 1100 українських говірок. Уже завершений Атляс української мови в 3 томах, друкується в "Науковій думці" АН УРСР.

Словник говірок охопить діялектну лексику усіх регіонів України з часів Івана Котляревського до сьогодні. Створена вже картотека, що охоплює 1 мільйон 300 тисяч виписок, які свідчать про величезне словникове багатство української мови, були досі маловідомими чи взагалі не відомими. Частина цих скарбів опинилася поза Україною, в тому й у Канаді. Тому задум зібрати діялекти вимагає співпраці. Виконати її — цю преважливу працю для збереження скарбів української багатої мови можливо тільки зусиллями всіх україністів у різних країнах, а не тільки в межах СРСР.

Уляна Пелех
переповіла в скороченні
з ориґіналу статті.

ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ НА МАНІТОБУ

Провінційний З'їзд Союзу Українок Канади на Манітобу відбудеться в Вінніпезі в днях 11, 12 і 13-го листопада при співучасті провінційних управ ТУС і СУМК.

Запрошується відділи Союзу і взагалі ширше громадянство провінції Манітоби чисельно прибути та своєю участю звеличати з'їзд.

За точною програмою з'їзду слідіть в "Українському Голосі".

За Провінційну Екзекутиву Союзу Українок на Манітобу: *Голова — П. Іґнаш*
Кореспонд. секр. — Добр. Г. Слюзар.

САМОСТІЙНИЦЬКИМИ ДОРОГАМИ ДО ПЕРЕМОГИ

ДОПОВІДЬ ПАВЛІНИ ІҐНАШ, ГОЛОВИ ПРОВ. ЕКЗЕКУТИВИ НА ОКРУЖНОМУ З'ЇЗДІ В ДАВФИНІ, МАН.

В цьому році всі українці, як в Україні так і в країнах вільного світу, відзначують тисячоліття Хрещення України. Відзначуючи цей ювілей, хай не проминуть попри нас дерев'яним звуком наші святкування. Ми повинні внести в наше особисте життя новий поштовх до самоосвідомлення, що ми є частина великого народу, який має велику духовну спадщину. Ми повинні бути гордими, що ми є українцями, що маємо спадщину в ділянці духовній і національній. Живучи в Канаді ми не є прохачі за чужою милостинею, але маємо свою Церкву, яка ось тисячу років опікувалася нашим народом, витворила свою духовість і в цій релігійній духовості наші піонери знайшли заспокоєння своїх духовних потреб. Наша Церква виховує в Канаді нові покоління православних українців. Вона нас зберігає релігійно й національно свідомими.

Звернім увагу на наших піонерів, наших батьків, як приклад, вони поставили поруч розбудови свого господарства, свого дому, те що вони уважали необхідним для них і для їх родин, рівночасно, будуючи власні доми, господарство, будують церкви, народні доми. В церквах вони знаходять задоволення духовних потреб, а в народніх домах — зростає громадська сила організації. Вони відчували що не можуть задоволятися лише забезпеченням від холоду і голоду в своїй хаті, окремо від інших людей. Вони потребували спілкування в релігійних і культурних потребах з людьми такими, як вони самі. Їх запрошувано до інших церков, до інших клюбів, але там все було чуже, а вони хотіли єднатися зі своїми. Таким чином постали наші організації.

Наша організація формуючись, поставила гасла — самопошана, самодіяльність, самостійність. Тоді ці гасла виринули з потреб життя. Самопошана виявлялась, як почуття національної самовартости. Самопошанна була виявом усвідомлення приналежности до свого українського народу. Усвідомлення своєї приналежности до великого народу зупиняло підкорювання себе чужим впливом, асиміляції.

Щоб не піддаватися чужим релігійним і впливам наголошувано самодіяльність, це незалежність від чужих, вміти. Вона поєднує давати собі раду. Вона поєднує людей, які діють спільно,

Павліна Іґнаш — голова Манітобської Провін. Екзекутиви Союзу Українок Канади.

працюють для спільної мети. Так постала наша самостійна організація яка мала на меті, самозбереження, у своїй вірі, у своїй культурі, при своєму народі.

Були великі народні з'їзди. На цій засаді постав Союз Українок Канади. Жінки поставили мету — виховувати дітей, провадити дім, під гаслами Самозбереження від чужих впливів. Тому при Народних Домах, при Церквах, постають рідні школи. Головно жінки займаються навчанням дітей. Треба заопікуватися молоддю, постав СУМК. Старші дають провід для молоді. Українці в Канаді започаткували великий громадський рух. Молодь йде до університетів, українці стають видні на всіх щаблях суспільно-громадського життя в Канаді. Вони здобувають професії як учителі, лікарі, професори, інженери, судді, а в політичному житті Канади стають послами й міністрами. Після поверх півстоліття українського поселення в Канаді наступає в нас зміна.

Сьогодні ми, в громадськім житті стоїмо перед кризою, чи частиною кризи! Сьогодні треба говорити про організаційні справи, але буде помилкою коли до розв'язки сучасних проблем будемо підходити з мірилом минулого.

Це правда, що часи змінилися, але **найголовніше** що **змінилися** ми. Хоч не змінилися проблеми, які стояли перед нашими батьками, а це проблема самозбереження релігійного й культурного. Тепер питання самозбереження є більше критичним, як це було для батьків. Тоді вони не знали англійської мови, тоді було велике упередження до чужинців. Самі обставини примушували українців почуватись українцями й боротись за свої права. Тепер всі однакові й наступила погоня за багатством, за вигодами. Оце притупило почуття самозбереження. Тому тепер гасла — Самопошана, Самодіяльність і Самостійність для багатьох стратили своє значення.

В цьому саме є наше лихо, що у змінених обставинах ми змінилися, а керуючись старими методами входимо у конфлікт з самими собою, а головно нашим молодим поколінням. Ми любимо слухати гарні слова плачу по минулому, але не маємо сили подивитися реально на нинішні обставини, на нас самих і себе пізнати такими, як ми є, й запитатись, хто ми, чиї ми діти. Чи признаємось до нашого великого спадку нашого народу? Якщо у нас наступить самоусвідомлення, тоді наступить розв'язка наших сучасних проблем.

Нашими турботами є, що в наших організаціях немає молоді, а в наших церквах залишаються старші, які за законом природи відходять. Проблема ця дуже важлива і всі ми це бачимо але не знаємо що робити.

Питання знання української мови в нашої молоді. Всі ми відповідаємо, що вона не знає рідної мови. Приходимо до легкого висновку... її ніхто не навчив. І поставмо питання — хто не навчив і чому? Біда в тому, що ми не звертаємо уваги на молодь, яка ще **знає** по-українському говорити, а навіть і читати. Не біда в тому, що молодь не знає української мови, а біда в тому що ми дістали апатію вчити ту мову, плекати її в дома, в нашій церкві.

Звернімо нашу увагу, що робилося 50 років тому. Мову вчили вдома, в школах, при народніх домах і церквах. Кількадесять років тому кожна організація й церква намагались вчити українську мову в своїх приміщеннях. Цим займалися переважно членкині нашого Союзу. Тепер це вийшло "з моди". Ми почали говорити, щоб у державній школі вчили українську мову. Цей привілей дано. Але мова зникла з наших церков; навіть недільні школи перейшли на англійську мову, а проводи, як церковний, так і громадський перестали пригадувати про ведення рідних шкіл. Був час що нарікали на професійне навчання української мови в рідних школах, але тоді частина дітей говорила по-українському, а тепер коли професійні вчителі вчать в державних школах, мова зникла. Ми перестали дбати за плекання мови по домах, по громадах. Ми стратили пошану до своєї рідної мови, а головно уважають батьки, що затяжко возити (не водити) дітей ще й на українські лекції. Єще у нас зацікавлення у танцях і там ми бачимо багато дітей бо в тому не треба багато "вчитися" чи витрачати час.

Нам треба усвідомити, що справа навчання української мови, це справа нашої самопошани і самозбереження, як українців в Канаді. Потрібно, щоб наш Союз, наші союзянки "знайшли час" для наших дітей, для нашої молоді. Ось тут є мета існування нашої організації. Звернімо увагу на наьчання наших дітей рідної мови, української культури, історії нашого народу. Це є "challenge" для Союзу Українок Канади і щоб молоді членкині придивились, як мами і бабуні розв'язували цю проблему в їхньому часі. А тепер у змінених обставинах треба знати нову методу до навчання рідної мови. Наші співгромадяни, Французи, знаходять час нині навчати ефективно їхньої рідної мови.

Гарні доповіді й статті про плекання української мови, як показує дійсність глухим звуком. Потрібно, щоб ми змінились, щоб зробити переоцінку наших сучасних вартостей, щоб **знайшли час** на ці важливі справи. Щоб ми сказали що це завдання нашої організації. Творити нове життя, а не складати наші надбання до музеїв й архівів. Чому ми не збираємо грошей на практичне виховання наших дітей і молоді. Чому позиція в нашому Союзі шкільної референтки стала музейною справою? Ось в цьому є наше лихо. Наша організація перестала цікавитись одною справою, яка була основною в початках її організації. Нам потрібно діяльних референток шкільництва.

Дуже дошкульною у нас є справа мішанних подруж. Це є наслідок занепаду нашої виховної праці. Чомусь ми уважаємо, що наша молодь нехай виховує сама себе. Нехай сама робить, що хоче.

Позиція наших виховниць до СУМК-у звелась до дорадниць, які можуть радити, а можуть і не радити з браку часу. Наші відділи СУМК з цієї причини розпадаються, перестають існувати, бо немає мети для їх існування. Молодь не знає що хотіти, а тому схильна до забав та різних розваг, що не дає української свідомости.

Молодь потребує зустрічі з своїми ровесниками. Молодь мусить запізнаватися між собою при різних оказіях. Треба творити з'їзди молоді, де б вона зустрічалася, запізнавалась, і тоді ми можемо сподіватися зменшення мішаних подруж. А так, як тепер є, то з ким молодь зустрічається з тими одружуються. Метою нашого Союзу тепер знайти спосіб, де могла б наша молодь окремих міст, місцевостей, чи й різних частин Канади, зустрічатися й знайомитися. Молодь цього сама не зробить; їй треба допомогти. Це завдання нашого Союзу. Це є потреба нашої організації сьогодні у змінених обставинах.

Думаю що оживлення організаційної праці є тісно пов'язане із розбудженням громадської й особистої відповідальности. Справа в тому, щоб ми відчували потребу, а то й необхідність тієї праці — необхідність для нас, а також щоб відчували, що не хтось це має робити, але ми це мусим робити. Наші інститути не провадять навіть літніх освітніх курсів, де б навчалися наші діти української мови. Занедбання як батьками дітей так й проводами різних організацій і установ. Рішення останнього Собору церкви й З'їзду СУС про оживлення культурно-освітньої праці в наших громадах припадає пилом. А це ті що робили це рішення уважали, що є потрібним для відновлення, й оживлення нашої виховної діяльности спільно — церкви й СУС чи інших організацій. Але наша громадська й особиста відповідальність притуплена і проходять роки й ми нічого не робимо. Ось в цьому наша біда. Тому ми не повинні нарікати на дітей чи молодь. Вони не мають нашої опіки. Не можемо нарікати на батьків, які вдійсності ідуть за тим, що вигідно жити, а про дітей дбає держава. Ми мусимо звернути увагу на наш церковний і громадський провід, який зобов'язаний дати той провід у справах, які критичні, у справах, в яких є вже рішення, але треба знати способи, щоб урухомити, і не за старими, але теперішніми методами звертаючи на проблеми в нинішньому часі.

Є в нас потреба й культурно-освітньої праці, особливо для молодших поколінь нашого членства. Наше загальне знання про культуру нашого народу, чи про релігію, зводиться до дуже вузького об'єму. Нам потрібно зацікавити наш загал до бажання більше знати про історію, культуру українського народу. Треба пізнати минуле свого народу, щоб можна було сміло йти в майбутнє. Це є потреба, щоб культурно-освітні референтки передумали сучасні можливості, та методу поширення українського знання, а через знання й усвідомлення хто ми є й чиї ми діти.

Павліна Іґнаш — Голова Пров. Ек. Союзу Українок.

САВЕЛЯ СТЕЧИШИН

ПРО СТАРЕЧІ РОКИ

Чи ви застановлялися над тим, якою ви будете в старших роках? Таке питання подала середнього віку жінка в гутірці з своїми ровесницями і висловила свій погляд про себе, якою вона плянує бути. Ось її думки:

Як я постаріюся, я буду особливо дбати про свій зовнішній вигляд. Особиста охайність, упорядкована зачіска, чистий і відповідний одяг будуть в мене на порядку дня. Це тому, що я запримітила, що деякі старші люди нераз стають байдужими до свого вигляду. Це мене разить. Напевно й молодшим членам родини не дуже приємно, коли дідусь або бабуся не дбають про себе і виглядають занедбані, опущені.

В розмові з приятелями я буду старатися бути добрим слухачем і говоритиму тільки в міру потреби, щоб інші мали нагоду сказати слово. Деякі старші люди мають навичку монополізувати розмову, а поглядами, думками інших людей не цікавляться. Я запримітила, що ця навичка погіршується з віком.

Я подбаю затримати свою незалежність, хоч як діти настоювали б мені допомагати. Поперше, доки здоров'я мені дозволить, я не хочу бути для нікого тягарем. Подруге, самостійність піднесе мене на дусі і наповнить радістю, що я можу собі давати раду. Таке почуття скріпляє духово і корисно впливає на фізичне здоров'я.

Я буду старатися приєднувати собі прихильність людей. Для людини на склоні літ не може бути нічого прикрішого як самотність. Нераз буває, що старші люди ограничуються до одного або двох близьких друзів, своїх сучасників, а коли вони несподівано відійдуть з цього світу, життя без них стає порожнім і безцільним. Тому я вважаю необхідним цікавитися людьми, шанувати їх, добачувати в них добрі якості, відноситися до них прихильно з пошаною й збільшувати свій круг товариства.

Ніяка людина не може жити осамітненою і

ГЕЙЛ БОЙЛ

О, КОЛИ Б Я МАВ ДОНЮ!

(З ПЕРЕКЛАДІВ ЄВГЕНЯ ОНАЦЬКОГО)

Більшість молодих подруж бажає, наколи б Бог обдарував їх якимось паростком, щоб той паросток був сином, а не дочкою.

Це мене дуже дивує.

Скільки властиво часу належить хлопець батькам? П'ять або може шість років.

А потім?

А потім — на яких десять років він робиться дикуном, а на дальших п'ять — задиркуватим напівопереним півником, мовчазним і в собі замкненим, зо всіма хибами й наслідками чисто розумового розвитку.

З дівчиною, дорогі мої батьки, ви одержуєте щось зовсім відмінне. Вона не робитиме вам несамовитих дурниць і не валятиме телеграфних стовпів вашим же родинним автом. З природного покликання вона допомагатиме матері в її родинних клопотах, щоб навчитися своїй природній професії і свої дитячі інтриґи обмежуватиме на своєму татові.

О, коли б у мене була доня!...

Не роблячи з неї ідола того всього щастя, я б навчав її, що нема жахливішого для цивілізованої людини вигляду від нехлюйної й брудної жінки. Я б не дозволяв їй верещати, чи занадто голосно говорити. Слова Шекспіра: "Її голос був завжди тихий і ніжний", були б її гаслом із одним лише винятком — щодо сміху. Жінка, що сміється дзвінко й відкрито, весело й щасливо, може зворушити серце самого короля і може бути певна, що ніколи не залишиться Христовою нареченою...

Я б навчив її шити, куховарити, вишивати й перев'язувати рани, — крім того, трохи музики й мистецтва. Мені хотілося б, що б вона була втіленням жіночости і щоб була дотепна й талановита.

Я дуже хотів би, щоб усі вважали її гарненькою, але щоб нікому не вдалося переконати її, що вона дійсно гарна. І добре було б, щоб вона не зазіхала на ніяку іншу карієру, крім шлюбної.

Але я зробив би все можливе, щоб вона вміла сама собі заробляти на життя. Найкраще — як приватна секретарка: ця професія найпереконливіше виявляє, які властиво непотрібні чоловіки...

Я дав би їй згоду, — хоча вона, мабуть, не дуже б її потребувала, — вийти заміж за кого б їй захотілося... аби тільки не за п'яницю!

І коли б уже до того прийшло, то я волів би, щоб вона вийшла заміж за людину заможну, бо ж було б таки справедливо, щоб і я, після всіх тих витрат, що їх вимагає виховання дівчини, мав щось більше, ніж лише оте соціяльне забезпечиння на старість...

О, коли б я мав доню!...

знаходити в тому радість, бо це не є природне. Десь глибоко у підсвідомості людської істоти закорінений наклін єднатися з людьми в суспільні гурти. Навіть тварини і птахи згромаджуються в гурти. Той самий закон природи наказує людині шукати собі людського товариства. А щоб мати своє товариство на склоні літ, треба про це подбати в молодшому віці.

Я старатись буду дивитися на світ веселими очима. Буду оптимістом. Звичайно старші люди нарікають на світ, на обставини, на людей, на власних дітей. Їм видається, що світ сходить на нівець і тільки за їх часів було так, як має бути. Особливо старатимусь бути толєрантною і виразумілою до молоді, яка часто підлягає критиці старших.

Я радітиму кожним новим днем як найцінішим подарунком Великого Бога Творця. З піднесеним настроєм і глибокою вдячністю в моїй душі вдихатиму повітря та любуватисяму красою Божого дня.

В СПРАВІ ІСТОРІЇ ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК ПРИ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА, 1926—1976

ЕДМОНТОН, АЛТА.

Повідомлення: Відділ Союзу Українок Канади при Катедральній Громаді Св. Івана в Едмонтоні бажає повідомити членок Союзу, які набули найновіше видання історії праці відділу за 50 років, що зайшли деякі неточності в цій ювілейні книжці ст. 8. Відділ уважає за потрібне поправити ці неточности, щоб вони не повторювалися як це сталося в дописі в Промінні про працю відділу.

Коли відділ зоорганізувався 26-го серпня 1926, то записалося 16 членок-основательок — а не 14 як це є помилково написано в книжці. Імена членкинь, які були помилково вилишені є: *АННА ШЕВЧИШИН і МАРІЯ МЕЛЬНИК (Петрова). Дальше прізвища АНАСТАСІЯ БОДНАРУК має бути АНАСТАСІЯ БОДНАРЧУК.*

CELEBRATING OUR MILLENNIUM WITH THE TORONTO AND AREA COUNCIL OF WOMEN

Stephannie (Stevie) Yachimec is an extraordinary person who, is always involved in special activities in various organizations to which she belongs. An efficient treasurer, she is also an expert at planning teas, receptions and banquets.

A past treasurer and registrar of our Ukrainian Museum, Toronto Branch, Stevie arranged a delightful and most successful tea at the Museum's official opening. She chaired a banquet at "Casa Loma" for Ukrainian High School graduates where her daughter Lesia was Valedictorian.

A member of the Ukrainian Women's Association of Canada since 1949, (Tryzub and Kniahynia Olha, located at the St. Volodymyr Cathedral in Toronto,) Stephannie served on the Provincial Executive and was also vice-president on the National Executive. In this capacity she chaired the UWAC Banquet during the CYC Convention at the Toronto Education Centre.

At the St. Vladimir's Institute, Stephannie Yachimec held office as treasurer of the Women's Auxiliary for 18 years and served for 20 years as cashier at the Institute's Odessa Pavilion during Caravan.

Holding various offices at the Toronto and Area Council of Women, since 1964, Stephannie was Federation Secretary, Chairman of Social Teas, Vice-President, Treasurer, Editor of Newsletter, and Financial Chairman. For her longtime dedicated service, she was awarded a Life Membership, a recognition exclusive for past presidents.

This year, as Financial Chairman, Stephannie's duty was to undertake a money-making project. She drew up an exciting plan to commemorate our Ukrainian Millennium of Christianity, and invited members of the Toronto and Area Council of Women to a Ukrainian Traditional Lunch and Millennium Exhibit, with a guest speaker to relate the history of Ukraine's Baptism. A special committee was formed which included past-president of Council, Mary Lemyre, and the presidents of the four Ukrainian Affiliated Organizations and members. They were: Maria Boshyk, president UWAC Kniahynia Olha, and members Olha Stanko and Nina Kozy; Halia Scherbluk, president UWAC Sofia Rusova, and members Nadia Dankowych, Kateryna Shumeyko, and Halyna Melnyk-Marko; Pearl Harasymchuk, president UW. Org. Can. and members Anna Hoshowsky and Olia Wolansky; Myroslawa Odnorih, president UWAC for Liberation of Ukraine and members Bohdana Dziura and Kay Skorez.

Stephannie Yachimec

The celebration took place on June 14th and turned out to be a lovely garden party at the home of Jacqueline Truax. For the decor, Stephannie hand-painted the luncheon and desert napkins with tiny blue and yellow flags, golden and yellow wheat heads, a golden "1000" and crosses.

Many guests took the pretty napkins home for souvenirs. The centrepiece on the tea-table was a floral arrangement of yellow roses and buttercups, and blue corn flowers surrounding a large square yellow candle decorated with gold crosses. Before the Ukrainian delicacies were served, each guest had a glass of the St. Volodymyr wine that was especially produced for our Millennium by Andre's Wine.

At the official opening of the day's program, Stephannie greeted the new Council president Donna McHoulle, with a home-baked Kolach and salt placed on an embroidered rushnyk, and she introduced the president to the 60 members and guests who joined the celebration that day. Among the guests were the president from distant St. Catherines Council, Mary Potter and two executive members.

Stephannie then introduced the guest speaker Halyna Melnyk-Marko, who presented the history of Ukraine's Christianity in a most interesting and informative fashion, — beginning from the ancient Apostolic times, and through the heroic years of glory and struggle, to the present repression and suffering under the Soviet Union.

BLACK POPLARS

To the memory of Vasyl Stus

In the square in Edmonton —
the monument:

"In memory of the millions
who perished in the genocidal famine
inflicted upon Ukraine
by the Soviet regime in Moscow,
1932-–33".

Hands
streched out.
Next to them —
on the stainless steel surface
of the monument —
"LIES" —
in black paint,
washed away, but still visible:
"LIES".

...I was there.
I lived in a small Ukrainian village.
I was six —
not old enough
to be a serious witness. What
do I remember?
Tattered beggars
in the frame of the door:
"For God's sake" — crosses.

"People are dying"
my father would say.
(A rural doctor,
he was seldom at home).
Dim, dim memories. All
everybody could mention
when asked,
what famine is.

Might be "LIES"
if they wouldn't exist,
those black poplars
along the road...
Barefooted men were climbing the trees.
Barefooted women were waiting beneath
for meal —
crow nestlings
falling
to the ground

Cries
of millions of crows whirling around
in the skies.
They are whirling still in my eyes.
Might be "LIES".
If they didn't exist,
those black poplars
along the road.
No, I couldn't invent them.
Nobody could.

By Daniel Nadezhdin

Souvenirs of the Millennium: pins, post cards, brochures, and pamphlets were distributed to many of the guests, and several ladies requested a copy of Halyna's speach.

At the conclusion, Stephannie thanked the hostess, the president, and the speaker, — and presented them with souvenirs and pysanky in remembrance of this day. She explained the significance of the design on the pysanky that were especially decorated for the Millennium year by our Ukrainian Museum curator Halia Kluchko.

Everyone including the special committee were thanked for their participation and for their generous contributions in making this a successful project socially and financially.

A special and grateful thanks is hereby expressed to Stephannie Yachimec for organizing an original, informative and delightful celebration, and sharing Ukraine's Millennium of Christianity with our Canadian friends.

Council Member

AN INSTRUMENT OF THY PEACE

"Lord, make me an instrument of Thy peace! Where there is hatred, let me sow LOVE; where there is injury, let me sow PARDON; where there is doubt, let me sow FAITH; where there is despair, let me sow HOPE; where there is darkness, let me sow LIGHT; and where there is sadness, let me sow JOY.

O Divine Master, — grant that I may seek not so much to be consoled as to console; — to be understood as to understand; — to be loved as to love! For it is in giving that we receive, it is in pardoning that we are pardoned, and it is in dying that we are born to eternal life."

LORD, TEACH ME TO PRAY!

H. M. M.

A UKRAINIAN SONG'S MEMORIES

BY ORYSIA PASZCZAK TRACZ

For Margot, with love.

I must be aging, because I'm beginning to reminisce more often. Remembered events seem so recent, and yet happened over 20 years ago! Good grief! No wonder Mr. Kwas of Soyuzivka used to say that after 20, or dvadtsiat, you start counting " —aitsiat'."

As it does every time, the melody of a certain Ukrainian folk song, even a snatch of it, recently brought back memories of an event which happened around 1964 or 1965. I was a student in Washington then. In the Ukrainian community in North America, a philosophical, political and very emotional battle was raging at the time: zustrichatysia, chy ne zustrichatysia — to meet, or not to meet.

The dilemma facing people was whether to meet with, and see the performances of, officially sent cultural and performing groups from Soviet Ukraine. Such meetings could appear to give approval to the Soviet system and, some feared, would "taint", those Ukrainian people in the West who did see and meet these cultural representatives.

I was young, studying, and not involved in the discussion. But when I saw an ad in The Washington Post announcing the performances of the Pavlo Virsky Ukrainian Folk Dance Ensemble from Kiev, I knew I had to go, for myself, and also to introduce my friend and roommate Margot to something genuinely Ukrainian, something special.

Margot was special, too. To me, she was a real American, from a very old American family which was a blend of many nationalities. One of the great grandfathers was one-fourth of the Big Four who built the great American railroad west, and her family was prominent in San Francisco before the earthquake and fire. Margot had studied in Europe, and I think that is why she understood my being Ukrainian better that my other college friends. Margot and I understood each other well.

So I bought two tickets to the Virsky performance, the best I could afford, at Constitution Hall of the DAR (Daughters of the American Revolution). This was Margot's turf, because she could probably be one, if she wanted to. As we made ourselves at home in our seats practically under the roof, Margot said, "Remind me to get the tickets next time." The performance was marvelous. The dancing and the music, were something to remember. I tried to give Margot a running commentary, translating the songs as they were sung, and telling her about the background to the dances and costumes.

After the performance, I wanted to go backstage. I had no idea what I would say to the performers, but I felt drawn to these people from my parents' homeland, a place I could only envision from the photographs and the stories, and yet a place I knew so much about. Security must have been quite lax, because just on the strength of being Ukrainian, with a friend in tow, I found myself backstage with quite a number of other Ukrainian Washingtonians.

Because I really did not know what to say, or to whom to say it, I listened in on other conversations between those from "here" and "there," translating for Margot as fast as I could. One elderly man wore on his suit all the medals he had received in World War I. I was both excited and choked up as he explained proudly and almost defiantly to a Virsky dancer, that this, and this, and especially this medal he received for defending a free Ukraine.

Eventually we all moved outside the stage door, where the dancers were getting into buses for their trip to the hotel. I was not part of any major discussions between our students and the dancers, because I was not that sure of myself, and also because I was attempting to give Margot a rundown of Ukrainian history and politics as concisely as possible.

She probably does not remember that, but she does remember "you sentimental Ukrainians." That is because as the conversations wound down, and the dancers were getting on the buses, someone started singing "Oi, khmeliu, mii khmeliu." In seconds a full-blown Ukrainian choir was singing in multi-harmony, the dancers through the bus windows, tears running through their stage make-up, and the local community on the sidewalk, also singing through their tears. Margot kept looking from one face to another in amazement. The beautiful singing continued until the buses drove away, and we slowly dispersed.

There were no official speeches or protests that evening. We were not "infected" by communism by attending that performance. But through the spontaneous singing of "Oi, khmeliu" (and just as easily it could have been a n o t h e r folk song) together with the dancers and singers from Ukraine,

60TH JUBILEE OF THE DAUGHTERS OF UKRAINE

REGINA, SASK.

It was with a sense of pride and achievement that our branch, the Daughters of Ukraine, celebrated the 60th Jubilee on Sunday, September 20, 1987.

The celebrations started at the Ukrainian Orthodox Cathedral of the Descent of the Holy Ghost officiated by Rev. A. Hupka with a church service and a moleben and memorial services for the deceased branch members. As Rev. Hupka read names, candles were lit for each of the deceased members by Verna Anthony and Jean Kushnir. Anastasia Zenchyshyn held the Branch's flag while Evelyn Korpus and Olyne Patryluk, Provincial Vice-Presidents held the provincial flag. The flowers adorning the church were especially donated by our local CYMK. After the well-attended church services, all of the parishioners were invited to a Jubilee banquet at the Ukrainian Orthodox Auditorium which was artistically decorated in colors of yellow and blue. Dried grain plants were arranged as centerpieces for each table. As each member of the Branch entered the Auditorium, they were pinned with an attractive corsage.

The program for the banquet was officially opened by the Coordinator Violet Hubic and the Ukrainian Women's Association Hymn. While the hymn was sung, the Branch President Natalie Ostryzniuk carried in the Branch's flag and Olyne Patryluk carried in the Provincial Executive's flag. After grace by Rev. Hupka, a traditional and delicious dinner was served by our local CYMK members. The Mistress of Ceremonies, Lida Horocholyn, introduced the head table guests followed by the Branch President, Natalie Ostryzniuk, extending a warm welcome. The youth orchestra from our parish, Vil'Shanka, next entertained the guests with some traditional Ukrainian folk music which delighted everyone. Greetings followed from the dignitaries seated at the head table. These included greetings from Metropolitan Wasyly read by Rev. Hupka; parish pastor Rev. Hupka; Simon DeJong, M.P.; Ned Shillington, M.L.A.; Mayor Larry Schneider; Bill Dumanski, Church Pres.; Kathy Sholter, National Pres. U.W.A.C.; Yaroslaw Skrypnyk, Pres. National CYC (read by Kathy Sholter); Eileen Klopoushak, Provincial Pres., U.W.A.C.; Steve Senyk, National Pres. TYC; Metro Kereluke, local TYC; Mary Usick, Press. Ukr. Senior Citizens; Michael Monita, Pres. Local CYMK; Glenna Melnychuk, Pres. Ukr. Women's Org.; Sonia Sagasz, U.C.W.L., St. Basil's; Bernadette Lukey, Pres. U.C.W.L., St. Athanasius; Eugene Krenosky, Pres. U.C.C.; Heather Cook, Pres. Regina Council of Women; Betty Szechewycz, Regina Multicultural Council.

A 60th Anniversary cake especially baked by Kathleen Pasieka and Anastasia Zenchyshyn, decorated by Eunice Shiplack was cut and served to the guests. The cake was lovingly crafted in a form of an open book with the "Smoloskyp" in representation of the theme of the Jubilee.

Special 60th Anniversary addresses were delivered by Paula Danylchuk and Helen Danylchuk from Canora, Sask. They spoke interestingly about the roles that women play in today's society.

Proudly, Kathleen Pasieka delivered a historial review of our branch reminding everyone of our Branch's beginnings in March, 1927 and highlighting the past and present activities. The Branch began with 26 members and today there are 68. The founding executive was: President — Eugenia Koziar, Vice-President — Olana Shevchuk, Secretary — Katherina Pukish, Asst. Secretary — Rosalie Kroiter, Treasurer — Olana Sanychan.

Presentations of beautiful Past President Pins were made by Natalie Ostryzniuk while Vice-President, Rosalyne Monita, read out a brief biographical sketch of each of the living past presidents. They were Maria Korpan, Anna Mudry, Olana Shevchuk, Mary Usick, Helen Starzynski, Anastasia Zenchyshyn, Victoria Sopiwnyk, Glenna Melnychuk, Sylvia Anklewich, Jean Kushnir, Olyne Patryluk, Eileen Klopoushak and Violet Hubic. Ten past presidents were in attendance.

Even after 60 years of our Branch's existence, we are very pleased to have two active founding members in Regina, Maria Korpan and Anna Supynuk. To honour this event, the founding members unveiled a plaque commemorating past presidents of our Branch. Two other living founding members, Anna Mudry of Edmonton, Alberta and Olana Shevchuk of Wynyard, Sask. were unable to attend.

Closing remarks were given by Violet Hubic followed by the members of our Branch singing a song in support of Ukrainian women while Olenka Lozowchuk, the parish choir director, accompanied on the piano. In parallel, poetry was recited by Mrs. Mary Hupka and Mrs. Anna Zaleschuk to create a very moving experience. After the singing of the national anthem, guests and dignitaries intermingled to round off a memorable anniversary.

N. Ostryzniuk

---

we proved to them that the Ukrainian spirit was still alive an ocean away.

There was a special bond between us during that song, a bond transcending ideologies and distance. We were so close and yet so far apart. Margot realized and felt that something unsual ad occured, because even years later, she reminded me about the song and the tears. That Ukrainian folk song, any one of them, holds strong powers.

The Ukrainian Weekly.

Святкуймо Перший Багатокультурний Акт у світі.

Він належить Канаді

Канадський Багатокультурний Акт став дійсністю — і є першим у світі.

Цей Акт буде спомагати збільшену толерантність і взаєморозуміння поміж усіми Канадцями, бо ми вкладаємо свій труд на те, щоб створити країну вільну від упереджень і дискримінації. Цей Акт також підтверджує у своєму статуті конституційне право й свободу Канадців, без різниці їхнього походження, задержати, скріплювати й плекати їхню культурну спадщину.

Канадський уряд визнає багатокультурність за підставову прикмету канадської ідентичности. Це є серце країни, яку ми звемо Канадою. Країни, яку ми звемо Домом.

Please send me information about the world's first Multiculturalism Act and a copy of the proclamation suitable for framing.

LANGUAGE PREFERENCE: ☐ English ☐ French
Please print clearly:

NAME: _____

ADDRESS: _____

_____ CITY: _____

PROV: _____ POSTAL CODE: _____

Mail to: Canadian Multiculturalism Act
Dept. of the Secretary of State of Canada
Communications Branch
Ottawa, CANADA K1A 0M5

Department of the Secretary of State of Canada
Gerry Weiner, Minister of State for Multiculturalism

Secrétariat d'État du Canada
Gerry Weiner, Ministre d'État au Multiculturalisme

Canada

This is our home — O Canada

Д-Р С. ФЕДОРУК СТАЛА ГУБЕРНАТОРОМ САСКАЧЕВАНУ

Оттава. — З Інформаційного Бюра Комітету Українців Канади, повідомляють, що д-р Силвію О. Федорук іменовано новим губернатором провінції Саскачевану.

Д-р С. Федорук — українка третього покоління, володіє українською мовою і є повновартісним членом української громади, а будучи студенткою активно уділялася в Інституті ім. Петра Могили.

Зараз д-р С. Федорук є канцлером Саскачеванського університету, де у 1949 році здобула золоту медалю генерального губернатора Канади. Бакалавреат з фізики здобула з відзначенням у 1950 році, а магістерський диплом отримала в 1951 році. Звання доктора точних наук отримала у Віндзорському університеті в 1987 році.

Д-р Федорук має за собою видатні заслуги. Вона була директором фізичних послуг Саскачеванської пістрякової фундації, професором онкології у Медичному коледжі Саскачеванського університету. Д-р Федорук була членом Канадської провірної ради атомної енергії від 1973 року і заступником предсідника Крайового канадського форуму для справ вищої освіти. Її найменовано членом Ордену Канади в 1986 році й того року отримала нагороду, заслуги. Вона є також членом цілого ряду професійних організацій.

Офіційна інсталація д-р С. Федорук відбудеться 7-го вересня ц.р., і вона стане першою жінкою, що займатиме становище губернатора провінції Саскачеван.

СКАРБ НА ПОЛІ

Давно колись жив небагатий селянин з трьома синами. Була в нього невелика нивка, але мусів обробляти землю лопатою, бо не мав ані коня, ані плуга.

Минали роки. Сини виросли на гарних юнаків, а батько постарів, прийшов час йому умирати. Покликав він синів до себе й каже:

Треба нам на віки розпрощатись. Усе, що було моє, тепер буде ваше — хата і нивка поля. Але це ще не все. Залишаю вам ще і скарб.

Який скарб, тату? Де він, де? — запитали наввипередки сини.

— Там на полі — батько простягнув руку до вікна, звідки було видно нивку. Більше нічого не сказав, замовк, а ввечері вмер.

Поховали сини батька, посумували, та й кажуть:

— Треба нам самим господарювати. Перше діло — знайти той скарб, що його залишив нам батько на полі. Але ж, батько ніколи про нього не згадував, коли був здоровим. А, вмираючи, так ослаб, що, мабуть, уже не мав сили сказати, де той скарб закопаний.

— Тож самі шукаймо того скарбу! — сказав найстарший брат.

— Мусимо перекопати поле, то десь на той скарб натрапимо! — додав середущий.

— Отож купім ще дві лопати і втрох берімось до роботи! — закінчив наймолодший.

Почали копати. Копали не тільки зверху, але й углиб, розбиваючи кожну грудку. Працювали до вечора, навіть не спочивали, бо все сподівалися, що горщик, повний золотих червінців ось-ось заскреготить у котрогось під лопатою. На другий день знову вийшли з лопатами. Так працювали цілий тиждень. Перекопали все своє поле, але скарбу не знайшли.

— Що воно таке? Невже пожартував собі з нас покійний батько? — дивувавсь наймолодший брат.

— А може забув, де заховав скарб? — додав середущий.

— Як би там не було, скарбу нема! — закінчив найстарший. — Не залишається нам ніщо інше, як засіяти поле зерном, бо на те воно й поле, щоб родило хліб.

Так і зробили. З засіяного зерна виросла така буйна пшениця, якої ніде не бувало.

Настали жнива. Брати зібрали пшеницю. Кожне стебло аж угиналося під тяжким колосом, повним зерна. Поставили полукіпки густо одним коло одного і дивом дивувалися, який то в них небувалий урожай. А як вимолотили збіжжя, то забракло в них міхів, щоб усе зерно зсипати в них.

Скорочено за "Веселкою"

ВИСТАВКА МОЛОДОЇ АКВАРЕЛІСТКИ ЛЮДМИЛИ ШАНТИ

Впродовж майже трох тижнів у місяці квітні (від 30 березня до 17 квітня) цього року Галерія Північного Йорку (Норд йорк арт каунсел ґалери), Торонто, гостила виставку молодої талановитої мисткині Людмили Шанти.

Людмила Шанта закінчила Торонтонський університет зі ступенем Бакалавра з історії мистецтва та англійської літератури 1984 року і продовжувала свої мистецькі студії у Торонтонському Каледжі Образотворчого Мистецтва (OCA), який закінчила 1987 року. Походить зі свідомої української родини і є активною членкою української громади Торонта.

Людмила брала участь у декількох групових виставках, минулого року виставляла на Лондонському університеті, та ця виставка, якої відкриття відбулося 5-го квітня, із вступним словом пані Мґр. Даревич, є її першою самостійною виставкою. Людмила Шанта виставила понад 50 картин, і поділила їх на декілька серій:

Серія-Осінь та зима — Гакстон, Онтаріо
Серія-Літо — Гакстон, Онтаріо
Серії-Осінь та зима — Вудбрідж, Онтаріо
Серія-Мускока, Онтаріо та
Серія — з пляжі в Маямі, літом 1987 р.

Виставка пройшла з великим успіхом, між відвідувачами було багато українських та чужинних мистців та любителів мистецтва. Продано декілька картин.

Людмила Шанта виробила свій власний унікальний стиль і ним успішно висловлює свої відчуття та настрої. Крім того має непересічний дар обсервації найтонших змін та найніжніших переливів дій у природі, і вміє їх блискуче передати у своїх творах. До такої міри, що глядач знов і знов повертається до її образів, і що разу знаходить там щось нове, щось свіже.

Її природа — зима, літо, весна, осінь, дощ, хмари, буря, нічний, вечірний чи скороранній краєвиди — щоб не було — уводить зачарованого глядача вже, хоч і молодого ще, але виробленого стилю нікого не запозичено, в її власне розуміння та сприймання природи та інтерпретування природи до людини. Робить вона це витончено, динамічно — з розмахом. З декількома мазгами пензля — водними кольорами та тут там закінчує барвистими крейдяними пастелями. У висл;іді, її квіти — живі, промовляють багатством фарб — ніби горять. Її вітряні краєвиди поривають за собою.

Море — повне руху, нескореної стихії — безнастанно переливається різними відтінками синього, жовтого, фіолетного кольорів. Сюди належать пречудові картини — "Сонети". Сонет у блакитному, та Сонет із помаранчевим. Вогнений схід сонця, Експлозія хмар, Рання симфонія світанку, Океан після бурі. Серія онтарійської зими дише суворим, сумним настроєм. І хоч кожна картина інакша, все ж пробивається настрій тишій, спокою.

Глибоке й природне відчуття та вміння підбирати й накладати на палітру намистини кольорів, вповні передає настрої природи. Зовсім правдиво заявив один з її бувших учителів, що відвідали виставку. "Ваші образи мене мимоволі переносять у місця, які ви так влучно змальовуєте". (взято з книги гостей).

Людмила Шанта працює в різних мідіях. Найновійше спеціялізується в краєвидах акварелею та пастелями, частково на білому акварельному папері, але в більшості на різного кольору пісковику, відповідно до того, який настрій в природі мисткини хоче передати. Один із відвідувачів пояснив працю молодої акварелістки дуже коротко "Сміливо, поетично-лірично і музикально. (вибрано із книги гостей).

Хочеться закінчити оцей допис словами нашої знаної письменниці пані Ольги Мак, яка теж відвідала виставку Людмили Шанти. "Приємно відкрити молодий талант на чужині, а ще більшої вартости той талант набуває, коли він дійсно талант з персональними прикметами, власний не позичений з інших взірців. Враження глибоке! (вибрано з книги гостей). Віримо, що слова пані Мак будуть кредом для молодої акварелістки, й вона відважно піде далі своїм індивідуальним шляхом. Бажаємо їй успіхів.

Присутня на виставці.

Міссисаґа, Онт.

Ми повинні бути вдячні Редакційній колегії "Променя", особливо його редакторці за такий високий рівень цього журналу, як в літературній, так і в інформативній ділянці. Щиро бажаю Вам сили і здоров'я продовжувати Вашу працю на довгі літа.

Константина Чорна

ЦЕ ТАРАСИК В КАНАДІ

— Я того поїзду вже маю досить! Ліс, тільки ліс! Де той Вінніпеґ? — питав Тарасик.

— Вже недалеко, — потішав батько.

Родина вже два місяці була в дорозі з України до Канади.

— Спочатку було цікаво їхати різними поїздами з нашого села в Україні до пристані над океаном. А їхати кораблем через океан було найцікавіше. Але тут сидіти чотири дні й дивитися у вікно зовсім нецікаво. Всі тут говорять не так, як ми. Нема й бавитися з ким. Таки було мені краще, тату, в нашому селі, — уже із сльозами в очах нарікав хлопчик.

Тарасик устав — хотів трохи порухатися.

— Тільки нікуди не йди, Тарасику! — п р и г а д а л а мати.

Якраз двері до другого вагона були відкриті, хтось їх не зачинив.

— Цікаво, що там діється? — подумав Тарасик. Непомітно вийшов і опинився у переході між двома вагонами.

Йому стало страшно. Колеса поїзду жахливо гуркотіли, перехід до другого вагона рухався то вгору, то вниз.

"А що, як я впаду?.. А може краще повернутися?" — думав. Але цікавість його була настільки велика, що Тарасик забув за страх

і перейшов сусідній вагон.

"Чому тут так багато мішків? Ні лавок, ні нікого з людей. Що ж це в тих мішках?" — розглядався хлопчик довкола.

Нараз увійшло двоє людей — той пан кондуктор, що часто переходив їхнім вагоном, та якийсь інший чоловік.

Тарасик дуже налякався і сховався поміж мішками в куті. Надіявся, що вони швидко вийдуть. А вони щось балакають та оглядають мішки.

Хлопчик нічого не розумів. Пригадав собі, як тато казав, що в Канаді треба вміти по-англійському та французькому. Але в тій хвилині він не міг уявити собі, як можна навчитися такої дивної мови.

"Чи тут ніхто не говорить українською мовою?" — питався сам себе Тарасик.

Він сидів, наслухував і незабаром заснув.

А Тарасикові тато й мама вже шукали дитини. Не могли нікого питатись, чи хтось його не бачив. Не вміли ні одного англійського слова.

Тато зайшов і до вагону, де були міхи. Це був поштовий вагон. Там кондуктор ще сортував ті міхи, що були з поштою для Вінніпеґу. Якось тато руками розповів, що пропав Тарасик. Але кондуктор зміркував, з ким має справу, і виявилося, що він сам українського роду.

— Я пам'ятаю вашого хлопчика. Він мені допомагав збирати квитки з підлоги вчора. Він мусить десь бути. Ми зараз його знайдемо! — потішав тата кондуктор.

Вони перейшли цілий поїзд, але Тарасика не було. Всі зажурилися. Мама плакала:

— Певне випав з поїзду? Боже мій, Боже! Що ж нам робити?.. — побивалася мама.

Поїзд заїхав до Вінніпеґу, зупинився. Тарасик пробудився:

— Це ж мабуть уже Вінніпеґ. Мене залишили!.. — перелякався. Скочив і побіг до дверей. Вбіг до свого вагону. Люди збиралися виходити.

— Тарасику! Дитино! Де ж ти дівався? — скрикнув батько, а щаслива мама пригортала сина до себе.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ФОМ ЛАЙКЕ, САСК.

Річні збори Відділу відбулися 5-го листопада 1987 р. у церковній залі "Захід Сонця".

Присідниця, пані Ґиння Крикливіч відкрила збори співом "Достойно є" і хвилиною мовчанки за пок. членку. бл. пам. Василини Ковальчук — (вилика утрата Відділу і церковного хору).

Членки заряду подавали звіти праці у минаючім році. Відбулися 11 місячних зборів і 3 засідань з церковним комітетом. Досить Гарну працю виконали членки на придбання фондів так як і попередніми роками відбувалися бенкети, вечері і т.д. Влаштували Великодний чай і базар, а у жовтні осінню вечерю.

Наше бажання було — Відзначити 1000-ліття хрещення України. Мали візитацію Митрополита Василія, але на жаль Митрополит мав обов'язок візитації десь інде.

Членки вишили хрестиковими стібами всі покрівці до церкви — матерію подарували Ґиння і Іван Крикливіч у бл. пам'ять свого дорогого Сина Нолана що згинув трагічною смертю. А громада купила Ікону — "Цар Слави". Голова Консисторії, д-р прот. С. Ярмусь приїхав з Вінніпеґу узяти участь з настоятелем о. Мирославом Парфінюком у святій Літургії на наш Храм і посвятили нові речі Церкві. Прот. Ярмусь давніше був настоятилем у цій окрузі. Дуже приємно було побачитись і послухати його промови.

Так як і поперед ми дали поміч фонду для Українського Музею у Саскатуні, і речі ручної роботи до їх кіоску. На будову помешкання для старших громадян, — Telemiracle, meals on wheels, swimming Pool, Колеґії Св. Андрея, П. Могили Інститутом, Оселю Тризуб, Інститутом невидючих, на степендійний фонд провінційний і дали нагороду студентці Шеррі Керелюк за найвищі оцінки у навчання української мови у 12 клясі. Післали 16 пачок убрання до Бразилії для бідних українців. Виповнили і вислали повний бюджет до Централі.

Дбаєм про чистоту і красу нашої Церкви. Відвідуєо хворих і мешканців у Нурсінґ Гом, о. М. Парфінюк (настоятиль) старається щоб відправити обідницю час від часу бо ті мешканці дужи очікують на ті відправи, хор також бере участь. Святу вечерю їм завезли членки на 6-го січня і свячене на Великдень рано. Програми придбали у січні — коляди — музика, танки і іменний вечерок, коли приносим перекуску і

Перший ряд зліва направо сидять: Катріна Чейковська, Вероня Гаррас, Марія Франко і Ґиня Крикливіч; другий ряд: Анастасія Кітцул, Марія Кусей, Єлисавета Литвинюк, Василина Чорний, Катріна Скрипник, Василина Ковальчук, Домка Колибаба і Домка Кітцул; третій ряд: Савеля Чокорлан, Ярина Благут, Павліна Маґера, Гафія Пинтилюк, Ангеля Лазецька, Катріна Григор, Катріна Купровська, Марія Стрілецька, Домка Стадник, Марія Корпатніцька, Марія Ганчирюк, Єрина Кітцул; Оля Остапович, Анна Чокорлан, Марія Крисовата, Василина Ілюк і Домка Іссар.

ПРАЦЯ ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК ІМ. ЛЮДМИЛИ СТАРИЦЬКОЇ-ЧЕРНЯХІВСЬКОЇ ПРИ ГРОМАДІ СВ. АНДРІЯ — ЗАХ. ТОРОНТО

Наш відділ є порівняно молодим, бо існує як організаційна одиниця лише 4 роки. Одначе за цей час ми встигли увійти в колію громадського і церковного життя і беремо активну участь у всіх проявах цього життя чи то на форумі нашої православної громади, чи на форумі КУК у Торонто.

Наш відділ начислює 21 членкинь. Управа відділу на 1988 рік є така: Пані Марта Цехош — голова відділу, пані Людмила Сумик — заст. голови і представниця до Суспільної Опіки, пані Тоня Середницька — секретарка, пані Леся Гринь — культ-освітня референтка, пані Поля Коваленко — касієрка і опікунка СУМК, пані Онися Боровик і пані Цурковська — представниці до КУК.

В нашій православній громаді Св. Андрія в Зах. Торонті ми тісно співпрацюємо із сестрицтвом та з управою громади, ми також допомагаємо СУМК у його праці. Кожного року ми беремо активну участь в організуванні й переведенні наших національних свят, наприклад, Свято Тараса Шевченка, Свято Державності, свято Героїнь та інші. Ми також влаштовуємо або допомагаємо управі влаштувати Свято для дітей, річницю великого голодомору в Україні, День Матері, працюємо разом із СУМКом та влаштовуємо два рази в році базари на придбання фондів для нашого відділу. У влаштуванні цих базарів беруть участь всі членкині, наприклад, Марта Степчук, Тоня Середницька і Валя Цурковська удекоровують залю, Віра Салючок завжди продає лотерейні книжки із Музею в Саскатуні, Марта Цехош, Марта Степчук, Міля Корсяк, Оля Хомич, Онися Боровик, Оля Ваньокевич, Адріяна Дикович, Леся Гринь, Людмила Сумик, Поля Коваленко, Анастасія Пісоцька, Анна Славич, Надя Сергійчук, Марія Панасюк та інші приносять або печива чи якісь річі на продаж, або просто дають гроші на базар.

Минулого року наш відділ разом з відділом СУМК влаштували у нашій громаді "Свято Книжки". Ініціятива до організування цього свята прийшла від голови нашого відділу пані Марти Цехош. Вона ж сама й керувала цим святом. Головну промову на святі від СУМКу сказала Петрусів — голова відділу СУМК і пані Леся Гринь — культ-освітна референтка нашого відділу.

Один раз у місяці ми збираємо сходини наших членкинь. На цих сходинах пані Цехош читає нам обіжники з Централі СУК та іншу кореспонденцію. На цих сходинах ми також маємо нашу культ-освітну "хвилину", на якій пані Леся Гринь читає нам короткі реферати про важливі події в історії нашого народу, або про великих людей, які творили цю історію. Теми рефератів були такі: Тарас Шевченко, Леся Українка, Людмила Старицька-Черняхівська, Мілена Рудницька, Олена Теліга, День Матері, Хрещення Русі-України в 988 році та багато інших тем. Але крім неї, такі короткі реферати ще читали Марта Цехош, Людмила Сумик, Поля Коваленко (її власну п'єсу) і Тоня Середницька. Один раз в нашому відділі мала доповідь пані Стефанія Олійник із Східн. Екзекутиви Союзу Українок. Вона говорила про заснування і працю Інституту Петра Могили в Саскатуні та про дівчат-могилянок, які там виховувалися.

Наша праця поза нашою громадою зводиться до праці в КУК і в Суспільній Опіці в Торонті. До речі, ми збираємо гроші і деякі річі до висилки нашим поселенцям у Бразилії з рамени того комітету, який очолює пані Галина Михальчук з Оттави. Ми також тісно співпрацюємо із управою Східньої Екзекутиви СУК, на чолі якої сторіїть пані Орися Сушко.

І так місяць-за-місяцем, рік-за-роком ми працюємо і стараємось щось добре зробити, і в такий спосіб вкласти і свою маленьку цеглинку у ту ґрандіозну будову, яку ми називаємо українська національна культура, українська православна віра і українська духовість. Допоможи нам, Боже, бути корисними для нашого народу в ці жорстокі дні його національного життя.

Тоня Середницька —
секретарка відділу.

торт. Членки купили пам'ятний вінок і членка положила на 11 листопада.

Ми мали печиво — барбек'ю — для членок і їх родин, відбулося Спільне Свячене у нашій громаді, членки знесли гарний обід для всіх учасників.

У нас також відбулася пасія, ми прилагодили перекуску для всіх гостий і присутніх, також і на День Подяки. Працюєм по своїй змохі і пробуєм дати поміч де потрібно.

Членки що брали участь на фестивалі колядок. Де котрі поїхали на святкування 1000-річчя хрещення України до Саскатуну.

Заряд на 1988 рік: уступивша голова — Марія Франко, голова — Ангеля Лазецька, 1-ша заступниця — Ґиння Крикливіч, 2-га заступниця — Донька Колибаба, касирка — Савеля Чокорлан, секретарка — Вероня Гаррас.

Нововибраний заряд і членки: Відділу засилають найкращі побажання Пані Когускій і всім працівникам М. "Променя".

Ангеля Лазицька
голова

Вероня Гаррас,
секретарка

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК

СТІНЕН, САСК.

Зліва направо — Анна Ковальчук, Орися Лозинська, Адонія Козменюк і Марія Вігнан.

Відділ ім. Кн. Ольги в Стінен вшанував своїх членок в неділю 5-го червня 1988 р. Вечером, о. М. Сідорський відправив Молебень за здоров'я членок. Під час молитви заслужені членки держали світло, а хор гарно співав під управою пані Василини Стеранки. Після Богослуження всі з церкви зійшли до залі на продовження програми. Головний стіл удекорований вишитим обрусом, квітами, тортом та свічками. Програмою керувала голова відділу пані Марія Курковська. Привітавши поважне число гостей, представила головний стіл за яким сиділи заслужені членки — Марія Вігнан — 75-ліття з дня народження, Адонія Козменюк — 35 літ праці, Орися Лозинська і Анна Ковальчук по 25 літ праці у відділі. Вдекорування корсажами заслужених членок виконала панна Л. Мельник "тін квін" нашої парафії, гостю пані Катерину Лабюк і панну Мельник, вдекорувала А. Стеранка. Гостю доповідачку представила пані Антонія Корпан.

Промова пані К. Лабюк була на тему членства, в якій вона пригадала цінну працю членок відділу, а головно початки та вартість організації в житті людини, головно підкреслювала потребу зберігання культурних вартостей, плекання рідної мови та вірність церкві, та склала привіт всім членкам відділу у Стінен за їх активну працю. Подяку за доповідь склала пані Василина Стеранка а пані Анеля Королюк вручила їй пам'ятковий даруночок.

Слідувало відзначення членок. Пані Наталя Ростоцька вручила дарунок від товариства Марії Вігнан з нагоди дня уродин. Пані К. Лабюк теплим привітом і побажаннями вручила грамоти Орисі Лозинській, Анні Ковальчук за 25-ліття, а Адонії Козменюк шпильку з відповідним написом за 35 літ праці.

Пані Тарася Ґурська по черзі представила їх заслуги і працю. Голова громади п. Орест Розтоцький привітав ювілятток та висловив признання відділові за невпинну працю при громаді. Голови сусідніх відділів і громад складали свої привіти і побажання.

Голова відділу пані Марія Курковська подякувала всім що прибули, особливо панні Л. Мельник, ювілятком і членкам за добру кооперацію, любові і згоду. Кінцеве слово виголосив о. М. Сідорський, оцінивши працю членок для організації і церкви. Згадав про ювілей 1000-ліття і нашу участь у святкуваннях Хрещення України. На закінчення попросив заспівати "На многії літа". Голова пані Курковська запросила всіх на чайне прийняття і торт.

Анна Ковальчук, секр.

ЮВІЛЕЙНІ ЖЕТОНИ

З нагоди тисячоліття хрещення України, Комітет Українців Канади видав ювілейні 1000-літні жетони ($2.00) малі 1000-літні причепки ($1.00) а також причепки для авт (2.50). Розмір синьожовтих 1000-літих жетонів приблизно 2 інчів і в подобі Святого Володимира як також причепки.

В бюрі КУК також можна надбати інші ювілейні жетони:

— 75-ліття поселення українців в Канаді — $2.00

— голод 1933-го року на Україні $1.00

— Шевченківські ювілейні жетони $10.00.

За дальшими інформаціями, прошу звертайтеся на адресу:

Ukrainian Canadian Committee —
Toronto Branch
2118-A Bloor Street West
Toronto, Ontario.
M6S 1M8
Tel.: (416) 762-9427.

ОГОЛОШЕННЯ

Крайова управа Союзу Українок Канади у Саскатуні пошукує особу на позицію редактора "Промінь".

Може зголошуватися особа православного віроісповідання, вищої гуманістичної освіти, із добрим знанням української й англійської мови та ознайомлена з проблематикою і духовістю Союзу Українок Канади і складових організацій СУС. Платня за домовленням.

Писемні аплікації і резюме приймаємо до 15 листопада 1988 року.

U.W.A.C. — National Executive
612—24th Street East,
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ НИКОЛИ І ОЛЬГИ КІНДРАЧУКІВ

В суботу 16-го липня 1988 в авдиторії Української Православ;авної Церковної залі відбулося прийняття з нагоди 50-ліття подружжя Николи і Ольги Кіндрачуків і разом родинна зустріч Кіндрачуків і Гавришів. Їхня дочка Соня переводила програму вечорка.

Перед вечерою, Даєна Гавриш відспівала "Амазінь Ґрейс" а Тимофій Гавриш промовив молитву. По молитві всі заспівали "На многії літа".

В 6-тій годині відбулися смачна вечеря, котру приготовив відділ Союзу Українок в Келовні. По вечері Соня прочитала багато побажань і телєграм від приятелів, родини і канадського уряду. В цій родині є багато талантів, бо вони мали свою оркестру, котру очолював Л. Чарабин, І. і Д. Іванишин і Р. Іванчук. Більша частина гостей була молодь — яка танцювала і українські танки. Родина прибула з Онтарію, Манітоби, Альберти і Б. Колюмбії.

Никола і Оля походять з околий Гефорд, Саск. Одружилися в Повел Ривер Б.К. 23-го квітня 1938 року.

Проживали в Атлін Б.К., де їх дві дочки народилися. Соня учителька у Ванкувері і Сандра антекарка в Дасон Крік Б.К. Тепер у них є троє онуків. Через 30 років працювали обидвоє у своїй фабриці — Honeyland Candy Ltd. — виробу цукерків — оптова торгівля. Належали до Української Православної Церкви і СУК. Брали участь по своїй зможности. 1979 році перебралися до Келовни і далі є членами церкви, Союзу Українок і ТУС.

В неділю їх всі гості прибули до Bear Creek Park коло Оканаґан озера і гостилися цілий день. Всі чудувалися яку прикрасну погоду ми маємо в Келовні й які добрі черешні тут ростуть.

З нагоди їх 50-ліття подружжя Никола і Оля подарували $100.00 на журнал "Промінь".

ВХОДИНИ ДО П-ВА ОЛІ і МИКОЛИ НАКОНЕЧНИХ

ЛОНДОН, ОНТ.

Вже довший час, як п-во Ольга і Михайло Наконечні переїхали до Лондону. Вони є парафіяни нашої церкви і по словах пані Олі, хотіли бути ближче церкви і своїх людей. Ну, до церкви стало ближче, бо раніше доїжджали з Інгерзол, але ось до людей то ні, бо за ввесь час тільки пара родин завітала в їх чудовий новий дім.

У нас в Лондоні, так як і у всіх інших громадах не вистачає неділь, щоб зробити все сплановано. Але помилились Наконечні, думаючи що парафіяни до них не прийдуть. По ініціятиві Івана Віннічука, зорганізувались більше як 60 осіб і в неділю рано, 31 липня, по Службі Божій поїхали до п-ва Наконечних, щоб привітати їх і побажати всього найкращого.

З хлібом і сіллю побажали ми їх щастя і здоров'я в новій хаті. Мали гарний смачний обід приготований жіноцтвом. Привіти склали — голова громади П. Гах, голова відділу Союзу ім. Кн. Ольга В. Яремченко, о. Віталій. Микола Ващенко привітав Наконечних і пригадав, що на їхньому весіллі зустрів свою дружину Надю, з якою дружно живе вже 37 років. Вітав і пан С. Паращенко. До нової хати ми подарували обрус і вазу.

Пані Оля Наконечна подякувала всім і склала дар — $20.00 на пресу. Відтак склали свої дари присутні гості й пересилаємо $35.00 на журнал "Промінь".

В. Калюжна.

З ПОМИНАЛЬНОГО ОБІДУ В РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ СЛ. ПАМ'ЯТИ ТЕКЛІ МОЙСІЄНКО

29-го червня о. прот. Віталій Метулинський відправив Панахиди по сл. пам'яті Теклі. Минув рік, як відійшла жертвена членка громади і відділу ім. Кн. Ольги.

Опікунами свого майна обрала Покійна родину І. Федоренка і В. Сніга, а для відділу і м. Кн. Ольги залишила гроші для поминальних ободів і Панахид. Членки відділу під головуванням Віри Яремченко найняли і приготували смачний обід. Згадали Покійну "незлим, тихим словом" бо була Покійна доброю християнською, тихою, спокійною. Ще за життя подбала про все, що було потрібне в час похорону. Залишила поважну суму для Колегії Св. Андрея, для розмалювання нашої святині. Відділ висилє $25.00 на пресфонд "Променя" у пам'ять пані Теклі. Спи спокійно дорога посестро, ми виконуємо все те, що ти заповідала.

Секретар відділу
Н. Кузьменко.

ДЕНЬ МАТЕРІ

СУРРЕЙ, Б.К.

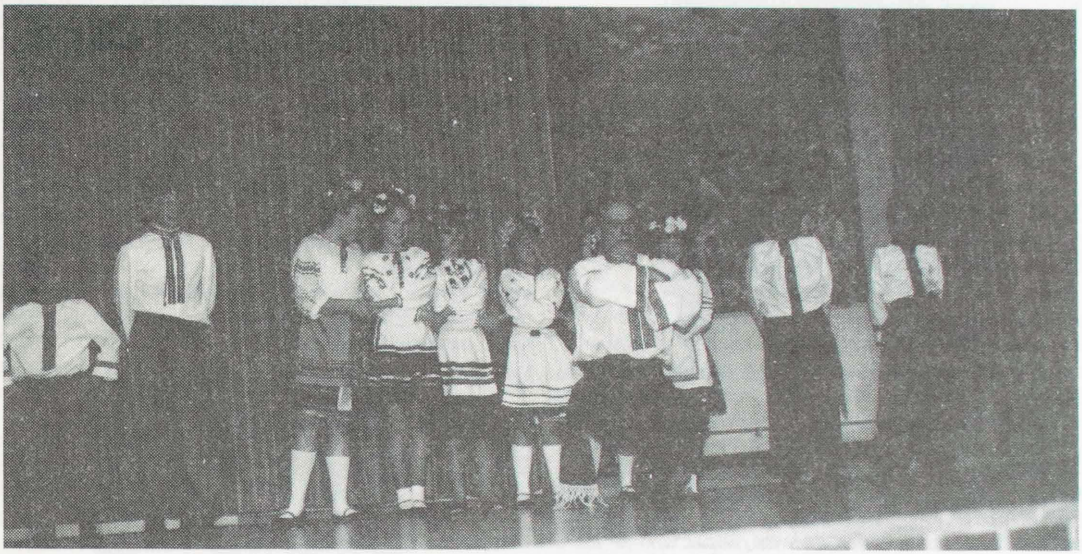

Учні рідної школи зі своїм учителем Михайлом Копчуком в Суррей, Б.К.

У неділю 8-го травня 1988 р. о. І. Гикавий відправив Службу Божу в Церкві Успіння Пресв. Богородиці та Панахиду за пок. членок. Відтак всі з церкви перейшли до авдиторії на спільний обід.

По обіді, голова відділу пані Василина Бонар привітала гостей і побажала всім матерям здоров'я на многі літа. По цім почався концерт на День Матері, на якому виступали учні рідної школи під проводом учителя п. Михайла Копчука, при допомозі його дружини Орисі. Молодь виступала тут з піснями, деклямаціями і танцями.

Пані — Анна Никонюк і Анна Сигикало виголосили відчит про Мамим День. Про пошану матері промовляв о. Гикавий. Жіночий хор відспівав кілька пісень. Була розігравка прибуток з якої передано до Рідної Школи. Речі на розігравку подарували пані — Ф. Скакун і І. Ткачук. На закінчення концерту всі відспівали український гимн — Ще не вмерла Україна.

* * *

31 травня і 1-го червня члени громади і відділу Союзу Українок поїхали на прогульку автобусом до Горс Шу Бей, а відтам до Ґибсон Айленд, Повл Ривер, де гостила нас чайним прийняттям пані Орися Сарела (дочка п-ва Бондарів).

Відти поїхали до Кембел Ривер на ніч. На другий день були в Найнемов, Шеминис, Ґолф Айлендс. Тавасин і назад до Суррей. Усі гарно забавились, а головно було приємно побачити чудову красу природи Британійської Колюмбії.

Марія Боднарук-Манюк,
*референтка "Проме*я".*

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Вадим Доброліж — Альбом. Вступна стаття Івана Кейвана. Фонд ім. Вадима Доброліжа і видавництво "Славута", 1985.

New Soil — Old Roots — The Ukrainian Experience in Canada. Edited by Jaroslaw Rozumnyj with the assistance of Oleh W. Gerus and Mykhailo H. Marunchak. Ukrainian Academy of Arts and Sciences in Canada. Winnipeg, 1983.

Марія Голод — Стрімка моя вулиця — поезії. Об'єднання Українських письменників "Слово". Торонто, 1988.

V-тий Конґрес Світової Федерації Українських Жіночих Організацій — 26—29 листопада 1987. Торонто, Онт. Канада.

Володимир Гайдук — Енциклопедія — Вибрані карикатури з часопису "Око".

A Thousand Years of Christianity in Ukraine — An Encyclopedic Cronology. Compiled and edited by Osyp Zinkewych and Andrew Sorokowski.

Smoloskyp Publishers and The National Committee to commemorate The Millenium of Christianity in Ukraine New York — Baltimore — Toronto, 1988.

КВІТКА НА СВІЖУ МОГИЛУ

Бл. П. Маргарита Пилипчук, родом з Устілугу, на Волині, упокоїлись 24 березня 1988 р., на 84-му році трудолюбивого життя. Довші роки прожила вдовою, бо Михайло Пилипчук помер 2-го січня 1953 році.

Покійна осиротила сина адвоката Володимира, з жінкою Марією Анною, учителькою музики, внуками Андрійком і Тарасиком. Також мала двох братів Арсенія Турцевича в Швеції і Ніканора Турцевича в Австралії.

Похоронні служби відбулися в Українському Соборі Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві, як також поминальний обід, який допомогли приготовити членки відділу Союзу Українок, до якого належала покійна пані Маргарита. Відтак тіло було перевезене на цвинтар у Ст. Кетерін, де вони колись проживали довші роки, та де покійна належала до відділу Союзу Українок і писала дописи до преси.

По фаху була мед-сестра і акушерка. У вільний час любила писати вірші і оповідання, які друкувалися періодично в журналах і газетах, а також видала одну книжку своїх оповідань.

Бл. п. Маргарита Пилипчук любила свою православну церкву, організацію, мала і читала багато книжок і журналів. Послідне її оповідання "Любов маленьких братіків один до одного", за підписом "Баба Ріта з Оттави", було друковане в журналі "Промінь" за місяць квітень 1988 р. Це оповідання присвячене дорогим внукам Андрійкові і Тарасикові, написано цікаво і з великим відчуттям. У День Матері внук Андрійко деклямував на сцені вірш своєї бабуні "Присвята сину".

Залишила по собі старенька бабуся повчальну вязанку друкованого слова і надію на краще майбутнє.

Відділ Союзу Українок в Оттаві складає в її пам'ять, замість квітів на могилу, пожертву на журнал "Промінь". Нехай милосердний Господь оселить її душу там, де всі праведні спочивають, а пам'ять про неї залишиться між нами повсякчасно. Вічна їй пам'ять!

Галина Михальчук

БЛ. ПАМ. АННА КРИЩУК

В п'ятницю, 20-го листопада, 1987 року по околиці Федора, Алберта розійшлася сумна вістка, що відійшла у вічність бл. п. Анна Крищук.

Анна народилася у Федора 4-го листопада 1908 року в родині Стефана і Евдокії Панців. Батьки Анни приїхали до Канади в травні, 1903 року і поселилися на "гомстеді".

Анна закінчила початкову освіту в публічній школі у Федора. Вона проживала на фармі аж до свого одруження з Йосифом Крищуком 8-го серпня, 1925 р. Господь поблагословив подружжя п'ятьма дітьми: Федором, о. прот. Мирославом, Єлисаветою, Стефкою і Фіялкою.

В 1073 році упокоївся муж Анни Йосиф і вона сама доглядала господарки і хворого сина Федорка аж до його смерти в 1982 році.

Бл. п. Анна і Йосиф дуже любили свою Українську Православну Церкву, свій нарід і культурно-освітню працю. Коли почалася будова Народного Дому, вони включилися до праці. При Народнім Домі була бібліотека, з котрої покійні і їх приятелі багато користали. Анна була також членкою Союзу Українок Канади Відділ ім. Ольги Басарабової.

Анна, разом з мужом, були піонерами і основоположниками, котрі причинилися багато до розбудови громади в Федора й поза Федорою. Такими відданими людьми були наші попередники, сьогодні таких людей дуже бракує.

В понеділок 23-го листопада, 1987 року в соборі св. Андрея відслужено панахиду. Служили отці: В. Василів, парох громади в Федора: Н. Равлюк, парох Катедральної Громади св. Івана, о. д-р І. Стус парох громади св. Михаїла і о. Паламарчук, парох Радвейської округи. Також присутні були: Владика Іван, прот. О. Фляк і о. В. Лакуста. Хор собору св. Андрея під диригентурою пані М. Фодчук відспівав панахиду.

На другій день в церкві св. Івана Христителя у Федора відправлено Службу Божу, яку очолив Владика Іван разом з о. В. Василієм і Н. Равлюком.

Владика виголосив проповідь, а співаки під проводом пана А. Мельничука, дяка катедральної громади св. Івана в Едмонтоні, відспівали Службу Божу і Панахиду. Тлінні останки покійної поховані коло її мужа, бл. п. Йосифа.

Поминальний обід відбувся в Народнім Домі. Господарем був син покійної о. прот. М. Крищук. По обіді промовляли Владика Іван і п. П. Маґера, довголітній член громади і сусід.

Покійна залишила в глибокому смутку дочку Єлисавиту і зятя Андрія Кімжерських, з Бон Екорд; о. прот. Мирослава і добр. Надію Крищук з Едмонтону; дочку Стефку і зятя Михайла Добленків з Едмонтону; дочку Фіялку і зятя Гирб Гилз з Бон Екорд; 16 внуків і 9 правнуків.

О. прот. М. Крищук син покійної, склав щиру подяку усім за їх присутність на панахиді, Службі Божій і обіді і за вислови співчуття. Особливо подякував Владиці Іванові за очолення відправ і отцям за участь у відправах.

Другого січня, 1988 р. у сороковий день після смерти бл. п. Анни Крищук, в церкві св. Івана Христителя у Федора відбулася поминальна Служба Божа. Отець В. Василів, парох громади і син покійної о. прот. М. Крищук відправили Службу Божу.

По відправі відбувся поминальний обід в Народнім Домі. Підчас обіду п. П. Маґера звернувся до присутніх за збіркою на пресовий фонд. Зібрано сто долярів, які поділено для Променя, Вісника і Українського Голосу.

Родина складає щиру подяку о. Архипресвітерові Г. Василеві за відправлення Служби Божої і за вислови співчуття. Особлива подяка належить присутніми на похороні за їхні пожертви в сумі $1,500. З того $1,000 призначено на громаду св. Івана Христителя Федора а $500 на собор св. Андрея в Едмонтоні.

Вічна їй пам'ять.

Приятель

БЛАЖЕННОЇ ПАМ'ЯТИ АННА СКОРОБАГАЧ

САСКАТУН, САСК.

У середу, 27 січня 1988 року упокоїлася у Плийнз лікарні в Ріджайні, Саск., Анна Скоробагач на 76 році життя.

Анна народилася 23 травня 1911 року в Західній Україні у родині Ковалик.

До Канади приїхала в 1930 р. і поселилася у Вінніпезі.

В 1932 році вийшла заміж за Федора Скоробагача і вони разом фармерували в Прилейт, Саскачеван до 1952 року.

В Прилейт, Анна брала активну участь в українській православній громаді та в громадському житті околиці. Вона була головою відділу Союзу Українок Канади та секретаркою відділу КУК.

В 1952 році родина Скоробагачів переїхала до Саскатуну, Саскачеван, і вони стали активними членами катедри Пресв. Тройці. Анна впродовж 25 років була заступницею голови управи Українського Музею, а також була головою провінційної управи Союзу Українок у Саскатуні.

В 1984 році, 2 роки по смерти її мужа Федора, Анна перейшла до Пенсіону Ім. Іларіона і там вона прожила 4 роки.

Покійна залишила в смутку брата Івана Ковалика на Україні, три дочки — Марію, Лесю і Соню з чоловіками, та 8 внуків і 3 правнуків.

В суботу, 30 січня 1988 року в український православній катедрі в Саскатуні відбувся похорон. Чин похоронних відправ відслужили парох прот. М. Олесюк і о. М. Парфенюк. Після похоронної відправи тіло покійної похоронено на українській православній частині на міському цвинтарі Вудлавн.

Почесними труноносцями були: Іван Скорий, Анна Скорий, Нелі Божак, Євген Ковалик, Василь Скорий, Петро Ковалик, Марія Бойчук, Сузен Баран і Марія Коталюк.

Діючими труноносцями були внуки покійної Анни: Давид Пилипов, Івась Заліщук, Стефан Пилипов, Михась Заліщук, Петро Глек і Елен Крукшеньк.

Поминальний обід відбувся в Катедральній авдиторії, який приготовили членки відділу Союзу Українок Канади ім. О. Кобилянської. Пані М. Ткачук, близька приятелька, говорила про покійну Анну і її заслуги, здібність і вірність українській справі. Пан М. Сорочка говорив про її господарське життя в Прилейт. Господар о. М. Парфенюк висловив глибоке співчуття родині і сказав кілька теплих слів про покійну "вуйну", Отець В. Макаренко передав співчуття родині від громади Всіх Святих, де покійна також була членкою.

У пам'ять покійної матері, дочки складають по 100.00 дол. на пресовий фонд "Вісника", "Українського Голосу" і на журнал "Промінь".

Нехай покійна спочиває у гостинній канадській землі, а наші молитви за спокій її душі нехай линуть до Всевишнього Господа. Вічна Їй пам'ять!

В. З.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Складаємо вінки з нев'янучих квітів у пам'ять наших ніколи незабутніх: дорогого мужа і батька **Метра Процишина** — який відійшов у вічність 20 вересня 1971 р., дорогої пам'яті зять Івана Симбалістого — упокоївся 27-го жоівтня 1972 р. — в їх світлу пам'ять засилаємо $50.00 на "Промінь".

Жена Петруня Процишин з родиною
Канора, Саск.

———————

Кладу нев'янучий вінок на свіжу могилу моєї приятельки, бл.п. **Катерини Павлишин,** яка упокоїлась в Айтуні, Саск. 17 липня 1988 р. засилаю замість квітів $5,00 на журнал "Промінь". Вічна їй пам'ять.

Марія Петлак,
Вернон, Б.К.

———————

Кладу нев'янучий вінок на свіжу могилу моєї дорогої мами, **Катерини Павлишин,** яка упокоїлась в Айтуні, Саск. 17 липня 1988 р. в її пам'ять засилаю $25,00 на журнал "Промінь".

Вічна їй пам'ять.

Діти — Ярослав і Анастасія Микитюк,
Вернон, Б.К.

———————

Складаю нев'янучі вінки у пам'ять мого дорогого мужа, батька і дідуня бл. п. **Теодора Валіґроцького,** який упокоївся 12 січня 1954 р., дорогого сина і брата, бл.п. **Романа Валіґроцького,** який залишив нас у глибокому смутку 28 березня 1974 р., та бл.п. **Михайла Валіґроцького** — упокоївся 21 серпня 1984 р. в їх світлу пам'ять засилаємо $20.00 на "Промінь".

Дружина і мама Анна Валіґроцька,
О. Гриньків — Брентфорд, Онт.

———————

У незабутню пам'ять нашої дорогої мами і бабуні, бл.п. **Софії Доскоч** (з дому Костишин), яка упокоїлась на 84-тому році свого трудолюбивого життя в Оттаві 5-го листопада 1987 року, у річницю її відходу складаємо $50.00 на журнал "Промінь".

Вічна їй пам'ять.

Дочка Ольга Самець з родиною,
Оттава.

———————

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Марії Ортинської** з Канори, Саск. (Мами нашої активної і заслуженої членки — пані Ангелини Павлик) складаємо в її пам'ять пожертву на журнал "Промінь" в сумі $25.00.

За МАНІТОБСЬКУ ПРОВІНЦІЯЛЬНУ
ЕКЗЕКУТИВУ С.У.К.

П. Іґнаш, голова
Г. Слюзар, кор. секр.

———————

У світлу пам'ять нашої покійної сестри **Дорис Кук,** яка упокоїлась у Ванкувері 28 вересня 1987 р., складаємо $25.00 на журнал "Промінь".

Вічна їй пам'ять.

О. Сташин.

Кладу нев'янучий вінок на свіжу могилу моєї дорогої мами **бл.п. Р. Дмитришин** — упокоїлась 25 серпня 1988 в Ґлеслин, Саск., в її світлу пам'ять засилаю $10.00 на "Промінь". Вічна їй пам'ять.

Дочка Рузя Галик,
Вотерфорд, Онт.

———————

У ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ БЛ. П. ІВАНА СТЕЧИШИНА

Іван Стечишин народився в селі Глешава, повіт Теребовля, Західня Україна 15 травня 1908 р.

Бл. п. Іван Стечишин як примірний муж, батько і дідуньо й як добрий син поневоленої Матері України та її православної віри. Він турбувався ними та по своїй змозі допомагав їм чим міг. Поза своїми родинними обов'язками, був чинним членом парафії св. Іллі, парафії св. Івана в Едмонтоні, Інституту св. Івана, і Комітету Українців Канади (КУК).

На культурному полі впродовж свого життя в Едмонтоні Іван був постійним та солідним хористом в хорах св. Івана, "Дніпро" та парафії св. Іллі.

Прибув до Канади 1928 р. По двох роках побуту у Вінніпезі він приїхав до Едмонтону і в ньому проживав до смерти. Помер 26 серпня 1978 р.

Спи наш дорогий мужу, батьку і дідуню. спокійним сном, а пам'ять про тебе завжди буде живою.

Як нев'янучий вінок, у десяту річницю складаємо $30.00 на "Промінь".

Дружина Розалія, Доня Дженет і зят Ал,
Внуки: Дженес і Дейв Кузьма,
Джовді і Скот Смит та Джеміс.

———————

БЛ. П. ДОРИС ІРИЙЧУК

Дня 15 січня 1988 р. членки відділу ім. Лесі Українки в Кемлупс, Б.К. зібралися в місцевому ресторані, щоб попрощати активну членку — Дорис Ірийчук, яка від'їжджала до своїх дітей у Ванкувер. На цей обід Дорис не могла прибути через свою недугу. По обіді голова відділу Єлисавета Лейн відвідала її вдома у вручила їй корсаж.

Дорис народилася в Альберті. Вже одружена, Дорис разом зі своїм чоловіком Алекс замешкали у Вернон, Б.К. Тут родина Ірейчуків, з трома доньками — Марія, Роселанд і Ліна жили тут 10 років, а відтак приїхали до Кемлупс, Б.К. Обидвоє п-во Ірійчуки були оснувателями Української Православної Церкви — Всіх Святих. Вони були віддані члени громади і Церкви. Після смерти чоловіка, Дорис проводила час відвідуючи своїх дочок, а зимою перебувала у Палм Спринґ, одначе завжди поверталася з весною до Кемлупс, додому, щоб написати чотири дозини писанок для продажу перед Великоднем.

Дорис Ірийчук упокоїлась 24 лютого 1988 р. на 80-му році свого життя серед рідних дітей, які любили її.

Вічна їй пам'ять.

Єлисавета Лейн.

Членки Відділу ім. Лесі Українки у Вотерфорд, Онт. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу бл.п. о. **Олександра Костюка,** який служив у Церкві Св. Покрови у Вотерфорд 18 років, упокоївся 17 червня 1988 р. у Вотерлю в його світлу пам'ять засилаємо $25.00 на журнал "Промінь". Вічна йому пам'ять.

Оля Андрушко, голова
Рузя Галик, секрет.

———————

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої сестри **Анни Ґерелюс,** яка упокоїлась 16 червня 1988 року в Овкбурн, Ман., де вона прожила 83 р., в її пам'ять засилаємо $25.00 на "Промінь".

Вічна їй пам'ять.

Сестри — Емілія Струтинська
і Маргарета Ременда.

———————

Ангелина Чековська, дочка Іллі Костенюка і Домки Старостюк, вдова, народилася 1-го жовтня 1903 р. в Україні, прожила 84 роки і померла 28 квітня 1988 р. в Оттаві. Похоронена на українському православному цвинтарі в Оттаві. Була членкою Собору і членкою відділу Союзу Українок. Вічна їй пам'ять!

В її пам'ять відділ дарує на "Промінь" $20.00.

———————

Кладу китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу моєї дорогої мами **К. Горбачевської** — упокоїлась 23 липня 1988 в Міссісаґа, Онт. в її пам'ять складаю $10.00 на "Промінь", що його мама читала.

Марія Кінах, дочка.

———————

Відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні кладе китиці квітів на свіжі могили двох довголітніх членок: **Євгенії Яремчук** — упокоїлась 28 липня 1988 і Варвари Шандро — упокоїлась 26 серпня 1988 в їх пам'ять засилаємо $20.00 на "Промінь". Вічна їм пам'ять.

За відділ — А. Сенів, голова
Леся Івасюк, секретарка.

———————

У незабутню пам'ять моїх дорогих родичів — **Петра і Марії Шевчуків.** Кладу китицю квітів на їхні могили і засилаю $10.00 на журнал "Промінь".

Дочка Віра Шевчук, Виловдийл, Онт.

———————

У світлу пам'ять наших дорогих і незабутніх родичів, бл.п. **Лукина і Параскевії Стефанюк,** складаю в їхню пам'ять $20.00 на фонд журналу "Промінь". Батько упокоївся 3-го квітня 1981 р., а мама 8-го листопада 1983.

Вічна їм пам'ять.

Дочка Анна Сумка,
Едмонтон, Алта.

Кладем нев'янучий вінок з найкращих квітів на свіжу могилу дорогої членки, бл.п. **Єрини Благут,** яка упокоїлась 27 червня у її світлу пам'ять засилаємо $25.00 на "Промінь" від Відділу ім. Лесі Українки у Фовм Лейк, Саск. Вічна їй пам'ять. Мужеві Николаєві складаємо співчуття.

Ґена Крикливіч, голова,
Вероня Гаррас, секрет.

———————

Членки Відділу ім. Лесі Українки у Фовм Лейк, Саск. складають нев'янучий вінок з найкращих квітів на свіжу могилу пок. **Стефана Крисоватого** — упокоївся 9-го червня 1988 у його світлу пам'ять засилаємо $25.00 на "Промінь". Вічна йому пам'ять. Родині висловлюємо щирі співчуття.

Ґ. Крикливіч, голова
В. Гаррас, секрет.

———————

Замість квітів на свіжу могилу нашої дорогої приятельки, св.п. **Анастасії Кіцук, яка відійшла у вічність 14 серпня 1988 складаємо** $30.00 на прес. фонд "Променя". Родині складаємо наші щирі і Глибокі співчуття, а пам'ять про покійну, добру й ідейну жінку буде завжди з нами.

Анна Завальська,
Катерина Друль,
Марія Сохацька.
Норт Бетлфорд, Саск.

———————

У першу річницю упокоєння нашої дорогої членки, бл.п. **Розалії Савіцької,** яка відійшла у вічність 24-го липня 1987 р. відділ ім. Лесі Українки в Овкбирн складає в її пам'ять замість квітів $10.00 на "Промінь".

Анна Боклащук, голова,
Марія Старенька, секр.

———————

Відділ ім. Л. Українки в Овкбирн, Ман. Замість квітів дорогої членки, бл.п. **Анни Ґерелюс,** яка упокоїлась 16-го червня 1988 р. в її світлу пам'ять складаємо $10.00 на "Промінь".

А. Боклащук, голова,
Марія Старенька, секр.

Для наших господинь

УЛЯНА КРИВОРУЧКО

ЗАПІКАНКА З РИБИ (TUNA)

1 ст. ложка олії
1 мала цибуля посечена
1 бляшанка грибового супу
1 бляшанка 7 унцій туни
¾ горнятка молока
3 горнятка вареного рижу
¾ горнятка покрушених картопляних "чипс".

Цибулю підсмажити на олії до м'якости, додати до неї грибовий суп, молоко і рибу (tuna). Все це вимішати з рижом, дати до вимащеної товщем каструлі, верх покрити картопляними "чипс" і пекти в печі 350F. 20—30 хвилин.

COCONUT JAM BARS

1 package Pillsbury Plus Yellow Cake Mix
1/3 cup margarine or butter, softened
1 egg
½ cup Kraft Red Raspberry Preserves
1 cup sugar
2 tablespoons margarine or butter, softened
3 eggs
2 tablespoons flour
¼ teaspoon baking powder
Dash salt
1½ cups flaked coconut

Heat oven to 350°F. Grease 15 x 10-inch jelly roll pan. In large bowl, combine cake mix, 1/3 margarine and egg. Mix at low speed until crumbly. Press into prepared pan. Bake at 350°F for 10—12 minutes. (Crust will be soft). Cool slightly. Gently spread preserves over crust. In medium bowl, mix sugar and 2 tablespoons margarine. Add eggs; beat 1 minute at medium speed. Stir in flour, baking powder and salt until blended. Fold in coconut. Pour over preserves and gently spread to cover. Return to oven and bake 15 to 20 minutes or until light golden brown. Cool completely, cut into bars. 48 bars.

DAIQUIRI

2 oz. (60 ml) light rum
½ oz (15 ml) lemon or lime juice
½ teaspoon sugar

Put all the ingredients into a cocktail shaker with ice. Shake well, then strain into a chilled glass over crushed ice.

БАБУНИНА САЛАТА З КАПУСТИ

1 головка капусти
½ горнятка цукру
2 червоних яблук
2 столові ложки цитриного соку
1 горнятко майонези (Miracle Whip)
½ горнятко квасної сметани.

Посікти капусту дрібно, перемішати із цукром у глибокій посудині, поставати на бік і за пів години сцідити воду. Окремо покраяти яблука (не обирати) та додати сік цитрини. Перед тим як подавати на стіл, перемішати все з майонесом і сметаною та пів ложечки солі до смаку. Буде досить на 8 осіб.

PUNCH

1 mickey gin
2 large cans pink lemonade
2 large cans orange juice
2 large bottles ginger ale
1 large bottle Ocean Spray Cranapple

Add ice and water to taste.

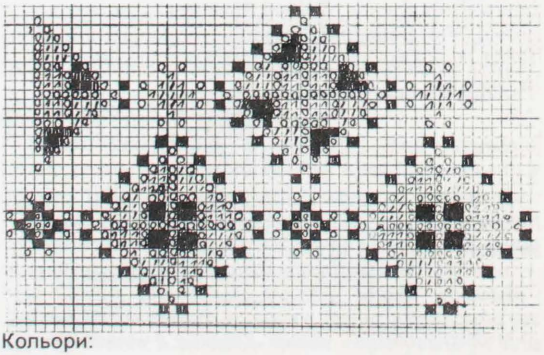

Кольори:
□ чорна
o помаранчева — 900 Д. М. С.
1 жовта — 743
V зелена — 518

Рисунок модельки і взір опрацювала **Іванна Вахна, голова філії Мист. і Музею Союзу Українок у Східній Канаді.**

Не запізніться! Щадничі Бонди Канади мають вчаснішу дату.

Цього року час продажу Щадничих Бондів Канади буде вчасніше — від 20-го жовтня до 1-го листопада. Купуйте Ваші Бонди через Ваш банок, або вкладайте, почавши з 20-го жовтня. Ви можете подати дату Вашої вплати на 1-го листопада, день коли нові бонди входять в силу.

Певні і безпечні. Щадничі Бонди Канади є вповні ґарантовані урядом Канади. Вони ніколи не тратять своєї вартости.

Змінні колинебудь. Щадничі Бонди Канади можете зміняти колинебудь. Коли потребуєте грошей можете їх завжди дістати.

Відсоткові рати будуть проголошені в половині жовтня. Відсоткові рати і обмеження купування нової серії Бондів буде проголошене в половині жовтня. Про деталі зможете довідатися, коли щадничі Бонди Канади вже будуть у продажу.

Не запізніться! Пам'ятайте — 1-ий листопад, це останній день продажу нових Бондів по новій ціні. Але продаж Бондів може бути відтягнена колинебудь.

Canada Savings Bonds

Les Obligations d'épargne du Canada

Canada

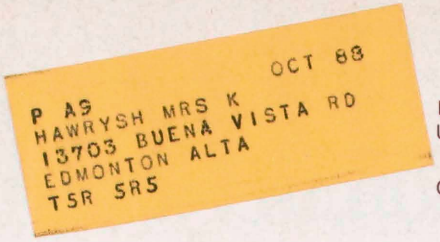

Видання, що їх можна набути в Централі Союзу Українок

РЕЛІГІЙНІ

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ,
Прот. д-р І. Стус
(Feast DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH
(Bilingual) ..... $ 5.00

ІСТОРИЧНІ

ДОРОГАМИ СОРОКРІЧЧЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК
КАНАДИ 1926—1966 Н. Когуська
(FORTY YEARS IN RETROSPECT UWAC)
BIINGUAL 1.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка)
Н. Когуська 1.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (тверда обкладинка)
Н. Когуська 2.00
ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ
1926—1976 Н. Когуська
A HALF-CENTURY OF SERVICE TO THE
COMMUNITY) Bilingual 40.00
СИМОН ПЕТЛЮРА, Вільний Університет
у Мюнхені 5.00
НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ
3 томи:
1-ий том ВИДАТНІ ПОСТАТІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ
С. Стечишин,
2-ий том УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ
С. Яременко
УКРАЇНСЬКА ДРАМА Й ТЕАТРАЛЬНЕ
МИСТЕЦТВО НА ІСТОРИЧНОМУ ШЛЯХУ,
В. Ревуцький
3-ий том УКРАЇНСЬКЕ ОБРАЗОТВОРЧЕ
МИСТЕЦТВО, І. Кейвам
(ESSAYS FROM THE HISTORY OF
UKRAINIAN CULTURE) Bilingual 10.00
UKRAINIAN CANADIAN — UWAC
(English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. Кобилянська 15.00
ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ, Дарія Могилянка 2.00
ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ,
Д. Могилянка 2.00
CANADIAN TAPESTRY, Daria Yanda
(English only) 2.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND
STITCHES, UWAC (English) 8.00
COOKBOOKS—COUNTRY COOKERY,
UWAC Roblin 10.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ
НА СЛОВА Л. УКРАЇНКИ, С.У.К. 5.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ
НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ, С.У.К. 1.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ
С.У.К. 1.00
ЧАРІВНИЙ ДІЯМАНТ,
М. Погідний Угорчак 1.00
ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН,
Рада Української Школи 1.00
ДИВИСЬ, СЛУХАЙ ГОВОРИ, С. Василишин
Кн. 1, Кн. 2, Кн. 3 (Each) 3.00
РЕЛІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ
П. Пауш 1.00
ДУХОВНІ ПІСНІ, С.У.К. 4.00
ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, Анна Данилович 5.00
EASTER, F. Pelech 1.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ,
Н. КОБРИНСЬКОЇ, Т. ШЕВЧЕНКА,
й І. ФРАНКА ..... (Ea.) 1.00
СУК ПРАПОРИ ((FLAG)
СТРІЧКИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ RIBBONS WITH
UWAC BRANCH NAME 35.00
SMOLOSKYP'S 10.00
SPOON'S WITH SMOLOSKYP 5.00
HASTI NOTES AND ENVELOPES WITH
SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (Doz.) 3.00
PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP
INSIGNIA ..... 50 car 10.00
SERVIETTES WITH SMOLOSKYP
INSIGNIA ..... 100 ser. 5.00
POST CARDS: ST. VOLODYMYR, ST. OLHA,
ST. VOLODYMYR, ST. OLHA ..... each 0.50
VIDEO CASSETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY
UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT
PART I (English only) 20.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1